

Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul IV 2019

Cuprins

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

- Conducere fără permis. Individualizare pedeapsă.
- Tăiere fără drept de arbori. Furt de arbori. Abuz în serviciu
- Inexistența variantei agravante a infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal - prev. de art. 205 alin. 1 și 3 lit. a Cod pen.

Secția de contencios administrativ și fiscal

- Neîndeplinirea procedurii prealabile. Nelegalitate.
- *Scutirea de la plata taxelor și impozitelor pentru locuința din proprietate și terenul aferent acesteia pentru categoriile de persoane prevăzute de art. 3 alin 1 lit. b din Legea nr.341/2004*

Secția a II-a Civilă

- Răspunderea patrimonială reglementată de dispozițiile art. 169 alin. 1 lit. c și d din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență
- Sancțiune contravențională aplicată debitorului aflat în insolvență. Cerere de plată integrală a amenzii contravenționale, formulată de creditor. Comunicarea procesului-verbal de constatarea contravenției.
- Contestație împotriva tabelului definitiv consolidat al creanțelor întocmit în cadrul procedurii insolvenței debitoarei, formulată de un creditor. Lipsa de interes a lichidatorului judiciar al debitoarei în promovarea căii de atac.
- Situația contractului de leasing financiar la momentul deschiderii procedurii insolvenței utilizatorului. Dispoziții legale aplicabile.

Decizii Relevante

Trimestrul IV 2019

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

[1]. Conducere fără permis. Individualizare pedeapsă.

Index tematic: Cod penal

Legislație relevantă:

- art.72 Cod penal
- art.74 Cod penal
- art.335 alin.1 Cod penal

Rezumatul problemei de drept:

Refuzul inculpatului de a opri la semnalele organelor de poliție, fapt care a necesitat urmărirea sa și apoi oprirea, ocazie cu care s-a constatat că la volanul autoturismului se afla inculpatul, care însă a fugit din autoturism și a fost prins după aproximativ 250 m, când s-a constatat că nu deține permis de conducere, nu poate conduce la reținerea de circumstanțe atenuante, chiar dacă inculpatul nu are antecedente penale.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr.1122 din 4 decembrie 2019

Prin sentința penală nr.1836 din data de 15 octombrie 2019 pronunțată de Judecătoria P, în temeiul art.335 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art.396 alin.(1), (2) și (10) Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul la pedeapsa închisorii de 1 an, sub aspectul săvârșirii, la data de 16.01.2019, a infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere.

În temeiul art.91 Cod penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei de 1 an închisoare sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art.92 Cod penal.

În temeiul art.93 alin.1 Cod penal, a fost obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

Totodată, în baza art.93 alin.2 lit. a Cod penal, s-a impus inculpatului să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune.

În temeiul art.93 alin.3 Cod penal, s-a dispus ca pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 120 de zile.

În temeiul art.404 alin.2 Cod procedură penală coroborat cu art.91 alin.4 Cod penal, s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.96 Cod penal.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul fără permis de conducere, întrucât la data de 16.01.2019, în jurul orei 23:15, a condus autoturismul marca Ford, fără a poseda permis de conducere. Organele de poliție au încercat oprirea autoturismului condus de inculpat, care circula din direcția Gării ... către Gara ..., însă inculpatul nu a oprit la semnalele acestora, motiv pentru care a fost urmărit și apoi oprit pe strada C.

Cu această ocazie, organele de poliție au constatat că la volanul autoturismului se afla inculpatul XX, care însă a fugit din autoturism, dar a fost prins după aproximativ 250 m.

Când i-au fost solicitate documentele, inculpatul a declarat verbal că nu deține permis de conducere, verificarea sa în baza de date a Direcției de evidență a persoanelor și administrarea bazelor de date, confirmând faptul că acesta nu deținea permis de conducere pentru vreo categorie de vehicule.

Audiat în cadrul cercetării judecătorești, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei și a solicitat soluționarea cauzei prin parcurgerea procedurii simplificate prev. de art.375 Cod proc.pen., cerere admisă de instanță. Inculpatul și-a exprimat acordul să presteze muncă neremunerată în folosul comunității.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul, criticând soluția pronunțată de instanța de fond sub aspectul individualizării pedepsei, solicitând reducerea acesteia, precum și reducerea numărului de zile de muncă în folosul comunității dispus de instanța de fond.

A susținut că nu s-a făcut o individualizare judiciară corectă a pedepsei, față de recunoașterea integrală a faptei reținută în sarcina sa prin actul de sesizare a instanței și de uzarea de procedura abreviată de către inculpat. A mai arătat că în raport de atitudinea sinceră, cooperantă, de circumstanțele concrete ale săvârșirii faptei, de circumstanțele reale și personale, lipsa antecedentelor penale, de împrejurarea că fapta penală nu a avut urmări negative, instanța de fond trebuia să aplice o pedeapsă orientate sub minimul special prevăzut de lege, cu atât mai mult cu cât a solicitat judecarea în procedura abreviată.

Astfel, consideră că pedeapsa cu închisoarea de 1 an sub supraveghere aplicată a fost dată fără a se avea în vedere disp.art.72 Cp, privind circumstanțele atenuante, care cu au fost avute în vedere și argumentate în procesul individualizării judiciare a pedepsei.

Curtea, examinând hotărârea apelată pe baza actelor și lucrărilor dosarului, potrivit dispozițiilor art.420 alin.8 C.pr.pen., în raport de criticile invocate de apelant, dar și din oficiu sub toate aspectele, a constatat că apelul declarat de inculpat este nefondat, întrucât prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt, pe baza probelor administrate în cauză în timpul urmăririi penale, coroborate cu declarațiile de recunoaștere date de inculpat.

La termenul din data de 01.10.2019, inculpatul a fost audiat de instanța de fond, iar în declarația dată a arătat că recunoaște în fapta reținută în sarcina sa, fiind de acord cu prestarea de muncă neremunerată în folosul comunității.

La același termen inculpatul a solicitat ca judecarea cauzei să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, respectiv prin parcurgerea procedurii de recunoaștere a vinovăției.

Curtea a mai reținut că în motivele de apel inculpatul nu a contestat fapta pentru care a fost condamnat, ci numai individualizarea pedepsei, solicitând reducerea acesteia și a numărului de zile de muncă în folosul comunității dispus de prima instanță.

Din probele administrate în cauză, însușite de inculpatul apelant, rezultă că acesta a condus autoturismul la data de 16.01.2019, în jurul orei 23¹⁵, pe strada Depoului din municipiu, fără a poseda permis de conducere.

Organele de poliție au încercat oprirea autoturismului condus de inculpat, care circula din direcția Gării ... către Gara ..., însă inculpatul nu a oprit la semnalele acestora, motiv pentru care a fost urmărit și apoi oprit pe strada C.

Cu această ocazie, organele de poliție au constatat că la volanul autoturismului se afla inculpatul XX, care însă a fugit din autoturism, dar a fost prins după aproximativ 250 m.

Când i-au fost solicitate documentele, inculpatul a declarat verbal că nu deține permis de conducere, verificarea sa în baza de date a Direcției de evidență a persoanelor și administrarea bazelor de date, confirmând faptul că acesta nu deținea permis de conducere pentru vreo categorie de vehicule.

În aceste condiții, Curtea apreciază că nu se impune reindividualizarea pedepsei aplicate de prima instanță nici sub aspectul cuantumului pedepsei și nici al numărului de zile de muncă în folosul comunității stabilite de instanța de fond, având în vedere modalitatea de desfășurare a faptelor, prezentată mai sus.

Față de aceste considerente, în baza art.421 pct.1 lit.b Cod procedură penală, Curtea a respins ca nefondat apelul declarat de inculpat.

*Autorul sintezei,
Judecător Lucian Constantin Crăciunoiu*

[2]. Tăiere fără drept de arbori. Furt de arbori. Abuz în serviciu

Index tematic: Alte legi speciale

Legislație relevantă:

- art.107 alin. lit.a) Legea 46/2008
- art.109 alin. 1 lit.a) Legea 46/2008
- art. 297 C.pen.

Rezumatul problemei de drept:

Arborii marcați care nu au fost recoltați cu ocazia lucrărilor de exploatare, partida fiind reprimată, rămân în componența fondului forestier, respectiv a cantonului silvic care gestionează suprafața de pădure în cauză.

Conform prevederilor art.34 din O.M. nr.1540/2011, cu modificările și completările ulterioare, doborârea arborilor în afara termenelor de exploatare înscrise în autorizație constituie tăiere fără drept și se sancționează potrivit prevederilor legale în vigoare; Conform prevederilor art.16 alin.1 lit.b) din Legea nr.171/2010, cu modificările și completările ulterioare, exploatarea masei lemnoase din parchete în afara termenelor prevăzute în autorizația de exploatare se sancționează contravențional cu amendă de la 6000 lei până la 10000 lei.

Rezultă cu evidență faptul că subiectul activ al contravenției respective, mai sus menționate, nu poate fi decât persoana fizică /juridică – titular al autorizației de exploatare, iar nu orice altă persoană – precum inculpatul RDI care nu deținea niciun drept de exploatare a masei lemnoase și care răspunde potrivit dreptului comun - în cazul de față răspundere penală.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 926 din 23.10.2019

Prin sentința penală nr. 25/21.02.2019 a Judecătorei R.S. s-au dispus în esență următoarele:

În baza art. 107 al. 1 lit. a) din Legea nr. 46/2008 cu aplicarea art. 396, alin. 10 Cod procedură penală s-a stabilit pedeapsa de 1 an închisoare în sarcina inculpatului XX, pentru infracțiunea de tăiere fără drept de arbori.

În baza art. 109 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 46/2008 cu aplicarea art. 396, alin. 10 Cod procedură penală s-a stabilit pedeapsa de 1 an închisoare în sarcina inculpatului XX, pentru infracțiunea de furt de arbori.

În temeiul art. 38 al. 1 Cod penal rap. la art. 39 al 1 lit. b) Cod penal s-au contopit cele 2 pedepse cu închisoarea stabilite, aplică pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare la care se adaugă un spor de 4 luni închisoare, reprezentând 1/3 din cealaltă pedeapsă, respectiv 1 an închisoare, în total urmând să execute pedeapsa rezultantă de 1 an și 4 luni închisoare.

În baza art. 83 alin. (1) Cod penal s-a dispus amânarea aplicării pedepsei închisorii pe un termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 84 Cod penal, de 2 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

În baza art. 47 Cod penal rap. la art. 107 al. 1 lit. a) din Legea nr. 46/2008 a cu aplicarea art. 396, alin. 2 Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul YY, pentru infracțiunea de instigare la tăiere fără drept de arbori, la pedeapsa de 1 an închisoare.

În baza art. 47 Cod penal rap. la art. 109 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 46/2008 cu aplicarea art. 396, alin. 2 Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul YY, pentru infracțiunea de instigare la furt de arbori, la pedeapsa de 1 an închisoare.

În temeiul art. 38 al. 1 Cod penal rap. la art. 39 al 1 lit. b) Cod penal s-au contopit cele 2 pedepse cu închisoarea stabilite, i s-a aplicat pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare la care s-a adăugat un spor de 4 luni închisoare, reprezentând 1/3 din cealaltă pedeapsă, respectiv 1 an închisoare, în total urmând să execute pedeapsa rezultantă de 1 an și 4 luni închisoare.

În baza art. 91 Cod penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, conform dispozițiilor art. 92, Cod penal.

În baza art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 396 alin. 2 Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul ZZ, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, la pedeapsa de 2 ani închisoare.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut în principal următoarele aspecte:

La data de 13.03.2015 organele de Poliție din cadrul Secției nr. 7 de Poliție Rurală G. s-au sesizat din oficiu cu privire la faptul că pădurarul ZZ din cadrul Ocolului Silvic R.S. l-a trimis pe numitul XX pe tarlăua ..., cantonul silvic C., în trupul de pădure Murgești și i-a cerut să taie mai mulți arbori de esență salcâm pe care să îi transporte la domiciliu și ulterior să-i valorifice, fără ca în punctul respectiv să existe partidă în exploatare silvică și fără să elibereze vreun document pentru materialul lemnos tăiat și transportat.

Suprafața de pădure în legătură cu care s-a făcut sesizarea este în proprietatea publică a statului, aflându-se în administrarea Ocolului Silvic Râmnicu Sărat.

În cursul anului 2014 pe această suprafață de pădure a fost constituită partida 705308 cu un volum de 141 m.c. și un număr de 3480 arbori marcați cu dispozitivul special cu amprenta PS-238/2.

Această partidă a fost autorizată spre exploatare prin autorizația nr. .../06.08.2014 cu termen 01.08.2014 – 30.10.2014, titularul acesteia fiind SC A.&G. D. SRL.

Materialul lemnos din partidă a fost exploatat de agentul economic partida fiind reprimită la data de 24.10.2014, prin procesul verbal de reprimire nr. 6311, întocmit de AA – șef district și YY – pădurar.

Ulterior, suprafața de pădure a trecut din responsabilitatea pădurarului YY în cea a pădurarului ZZ.

La data de 13.03.2015, organele de poliție din cadrul Secției nr. 7 de Poliție Rurală G., aflate în exercitarea atribuțiilor de serviciu au observat în curtea locuinței inculpatului XX mai multe lemne de esență salcâm care prezentau urme recente de tăiere.

Întrebat despre proveniența acestora, inculpatul XX a declarat că nu deține documente de proveniență pentru lemnele pe care le are în curte și că acestea provin din pădurea proprietatea Ocolului Silvic R.S.

Toți arborii tăiați au avut aplicată marca silvică, provenind dintr-o partidă anterioară aflată la acea vreme în exploatarea pădurarului HI și predată ulterior pădurarului TM.

Având în vedere cele constatate, pe data de 16.03.2015, organele de poliție au efectuat o cercetare la fața locului, stabilind că zona de unde numitul RDI a tăiat arborii se află în extravilanul satului Livada, com. Grebănu, pe raza cantonului silvic 3 Chiciura, trupul de pădure Murgești, UA80D.

Astfel, pe o suprafață de aproximativ 1,5 ha se observau urme recente de exploatare silvică, în sensul că pe sol se găseau resturi de exploatare – crengi și urme de rumeguș proaspăt.

Toate cioatele identificate aveau aplicată amprenta dispozitivului silvic de marcat, în zona respectivă în trecut fiind marcați arbori care urmau a fi exploatați, de către agentul economic privat menționat anterior.

Pe parcursul cercetărilor, inculpatul XX a declarat că îl cunoaște pe YY care este pădurar la Ocolul Silvic R.S. prin prisma faptului că sunt consăteni și că a mai luat de la el lemne de foc. La începutul lunii martie 2015 s-a întâlnit cu pădurarul YY și i-a cerut acestuia să îi vândă niște lemne pentru că avea nevoie în gospodărie. Numitul YY i-a zis că în zona „La hulă” există mai mulți arbori marcați pentru o partidă anterioară, care nu au fost tăiați de societatea de exploatare și să meargă să taie acești arbori, solicitându-i să îl sune la finalul activității pentru a-i comunica datele de identificare în scopul întocmirii documentelor de transport.

În baza acestei discuții, a doua zi, însoțit de membrii familiei sale (soția și băiatul cel mare) inculpatul XX a mers în zona respectivă, având asupra sa o drujbă și a început să taie arborii marcați, familia ajutându-l la fasonat și la scosul arborilor la drum.

În acest timp, la locul respectiv a sosit pădurarul ZZ, responsabilul de canton care l-a întrebat ce face și de ce taie arborii, inculpatul XX explicându-i discuția cu YY, în al cărui canton a crezut că se află.

În timpul discuției inculpatul XX a fost sunat de YY care l-a întrebat dacă a terminat de tăiat arborii și spunându-i acestuia că a fost găsit în pădure de pădurarul ZZ acesta i-a spus să se descurce cum poate cu pădurarul ZZ și i-a închis brusc telefonul, după care nu a mai răspuns la telefon.

Inițial, ZZ i-a spus lui XX că îi va confisca drujba și că va solicita prezența organelor de poliție pentru efectuarea de constatări, însă la insistența inculpatului i-a spus să taie toți arborii care sunt marcați și să îi transporte la domiciliu, urmând a fi evaluați iar contravaloarea să fie achitată.

Inculpatul XX a arătat că în prima fază a vrut să depoziteze lemnele în pădure însă ZZ i-a spus că lemnele pot fi furate și răspunde pentru ele. Inculpatul XX a continuat să taie lemnele în acea zi cât și a doua zi transportându-le la domiciliu unde au fost și depozitate în curtea casei.

Inculpatul XX a arătat că nu și-a pus problema că ar comite vreo ilegalitate chiar și după discuția cu ZZ întrucât a avut acceptul acestuia pentru a continua chiar el spunându-i să taie toți arborii care sunt marcați.

Nu este adevărat că YY l-a trimis să strângă crengi, pentru strânsul acestora neavând nevoie de drujbă. În zona unde a tăiat arborii nu existau crengi sau resturi de exploatare, zona fiind curățată de firma de exploatare, fiind foarte aproape de șosea. Inculpatul XX arată că a achitat întregul prejudiciu.

Împotriva acestei sentințe au declarat apeluri numai inculpații YY și ZZ, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului prin criticilor învederate de către cei doi inculpați apelanți, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art.417 alin.2 C.p.p., constată că apelurile sunt nefondate.

În acest sens, în ciuda criticilor exprimate de către cei doi inculpați apelanți YY și ZZ, faptele pentru care au fost trimiși în judecată – alături de inculpatul XX au fost probate dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Astfel, faptele inculpatului YY care la începutul lunii martie 2015 i-a indicat inculpatului XX să taie arbori și să își însușească arbori dintr-un trup de pădure aflată în proprietatea publică a statului, administrată de Ocolul Silvic R.S., cunoscând că acea suprafață de pădure era dată în paza altui pădurar și că XX nu posedă documente legale care să îi permită exploatarea și luarea materialului lemnos, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de instigare la tăiere fără drept de arbori și instigare la furt de arbori prev. de art.47 C.p. rap. la art.107 alin.1 lit.a din Legea

nr.46/2008 și art.47 C.p. rap. la art.109 alin.1 lit.a din Legea nr.46/2008, ambele cu aplic.art.38 alin.1 C.p.

Faptele inculpatului ZZ care în perioada 10-13.03.2015 i-a permis inculpatului XX să taie fără drept și să sustragă 184 de arbori dintr-un trup de pădure aflată în proprietatea publică a statului, administrată de Ocolul Silvic R.S. și aflată în paza și gestiunea sa, cauzând un prejudiciu de 2.176,1 lei nu a întocmit acte de constatare cu privire la infracțiunile constatate, nu a reținut materialul lemnos tăiat fără drept, nu a ridicat în vederea confiscării drujba folosită la comiterea faptei, a permis transportul materialului lemnos de la locul de exploatare fără documente legale de proveniență și nu a sesizat organele de urmărire penală cu privire la infracțiunile silvice de care a luat cunoștință, reprezintă acte de neîndeplinire a atribuțiilor de serviciu prevăzute în Legea nr.46/2008 privind Codul silvic (art.51, art.111-114), Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală (art.61) și O.U.G. nr.59/2000 privind Statutul personalului silvic (art.35,36) și întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu prev. de art.297 alin.1 C.p.

Niciuna dintre criticile aduse sentinței pronunțate de către Judecătoria R.S. nu au putut fi reținute de către instanța de control judiciar.

Astfel, din coroborarea depozițiilor martorilor BB, CC, DD și EE cu cea a inculpatului XX, persoană care a optat pentru procedura recunoașterii învinuirii prev. de art.375 C.p.p., a reieșit cu certitudine că inculpatul YY l-a instigat pe inculpatul XX să taie arbori și să-i însușească, arbori făcând parte dintr-o pădure aflată în proprietatea privată a statului și pentru care cel din urmă nu era în niciun mod îndreptățit la a proceda de maniera respectivă.

Fapta la care a fost instigat inculpatul XX este o faptă prevăzută de legea penală în condițiile în care prejudiciul adus Ocolului Silvic R.S. – în prezent recuperat în totalitate – a fost de 2176,1 lei, ce depășește de peste 18 ori valoarea medie a unui metru cub de masă lemnoasă pe picior – limita minimă fiind dată de depășirea de 5 ori a valorii respective.

Deductiile pe care le-a efectuat prima instanță de judecată din comportamentul inculpatului XX – faptul că a tăiat copacii la lumina zilei cu un utilaj care produce zgomot în apropierea unui drum public și însoțit de membrii familiei – în sensul că respectivul comportament denotă cu evidență împrejurarea că a avut conștiința acordului furnizat de un reprezentant al Ocolului Silvic R.S. sunt juste. Ele nu reprezintă simple speculații, ci au avut la bază o interpretare corectă a probatoriului administrat.

De asemenea, în pofida criticilor aduse de către inculpatul ZZ, Curtea a reținut că prima instanță a observat în mod corect faptul că arborii au fost tăiați din partida ce a fost dată în exploatare SC E. SRL, după expirarea perioadei de exploatare și după reprimirea partidei de către Ocolul Silvic. După reprimirea partidei au rămas arbori marcați și neexploatați, arbori ce nu au fost identificați cu prilejul reprimirii ci cu prilejul sesizării din oficiu a organelor de poliție cu privire la săvârșirea faptei de tăiere ilegală de arbori și furt de arbori.

Tăierea ilegală de arbori a reieșit din faptul că, deși arborii respectivi erau marcați, marcarea acestora a fost făcută strict pentru exploatarea de către SC E. SRL și nu de către orice persoană. Chiar dacă marcarea arborilor a rămas, exploatarea acestora a fost făcută de o persoană neîndreptățită și în afara termenului de exploatare. Astfel, potrivit art. 34 din Instrucțiunile privind termenele, modalitățile și perioadele de colectare, scoatere și transport al materialului lemnos din Ordinul Ministrului Mediului și Padurilor nr.1540/2011, doborârea arborilor în perioada de suspendare sau după retragerea autorizației ori în afara termenelor de exploatare înscrise în autorizație constituie tăiere fără drept și se sancționează potrivit prevederilor legale în vigoare.

De altfel, din adresa nr. .../SA/6.08.2018 emisă de către Ocolul Silvic R.S. (fila 64 dosar fond) a reieșit că această unitate nu a înapoiat agentului economic care a exploatat masa lemnoasă contravaloarea lemnului neexploatat, exploatarea lemnului fiind obligatorie în baza contractului nr. 106/18.07.2018 încheiat în baza unei licitații legale.

Arborii marcați care nu au fost recoltați cu ocazia lucrărilor de exploatare, partida fiind reprimată, rămân în componența fondului forestier, respectiv a cantonului silvic care gestionează suprafața de pădure în cauză.

De asemenea, așa cum reiese din adresa nr. .../04.10.2019 emisă de Garda Forestieră F. (fila 78 dosar fond) după reprimire, este interzisă exploatarea masei lemnoase din parchete; Conform prevederilor art.34 din O.M. nr.1540/2011, cu modificările și completările ulterioare, doborârea arborilor în afara termenelor de exploatare înscrise în autorizație constituie tăiere fără drept și se

sanctionează potrivit prevederilor legale în vigoare; Conform prevederilor art.16 alin.1 lit.b) din Legea nr.171/2010, cu modificările și completările ulterioare, exploatarea masei lemnoase din parchete în afara termenelor prevăzute în autorizația de exploatare se sancționează contravențional cu amendă de la 6000 lei până la 10000 lei.

Așadar, reiese în mod limpede că subiectul activ al contravenției respective, mai sus menționate, nu poate fi decât persoana fizică /juridică – titular al autorizației de exploatare, iar nu orice altă persoană – precum inculpatul XX care nu deținea niciun drept de exploatare a masei lemnoase și care răspunde potrivit dreptului comun - în cazul de față răspundere penală.

*Autorul sintezei,
Judecător Mihai Viorel Tudoran*

[3] Inexistența variantei agravante a infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal - prev. de art. 205 alin. 1 și 3 lit. a Cod pen.

Index tematic: Cod penal

Legislație relevantă: art. 205 alin. 1 și 3 lit. a Cod pen

Rezumatul problemei de drept:

În cazul reținerii în sarcina inculpaților a infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal în forma agravantă prevăzută de art. 205 alin. 1 și 3 lit. a Cod pen., respectiv comiterea faptei de către o persoană înarmată, este necesar ca autorii să fi folosit vreo armă la comiterea faptei, sau cel puțin victima ar trebui să cunoască despre existența armei sau cel puțin să poate presupune rezonabil existența acesteia asupra autorului.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 1203 din 18 decembrie 2019*

Prin sentința penală nr. 174 din ..... pronunțată de Judecătoria C., s-a dispus achitarea inculpatului AA, pentru săvârșirea infracțiunilor de tâlhărie calificată prev. de art.233 cp rap la art. 234 alin.1 lit. d cp, lipsire de libertate în mod ilegal prev. de art. 205 alin. 1 și 3 lit. a cp și viol prev. de art. 218 alin. 1 și 3 lit.f cp, întrucât faptele nu există, respectiv achitarea inculpatului BB, pentru săvârșirea infracțiunilor de lipsire libertate în mod ilegal prev. de art. 205 alin. 1 și 3 lit. a cp și viol prev. de art. 218 alin. 1 și 3 lit. f cp, întrucât faptele nu există

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut următoarele:

Analizând punctual acuzațiile aduse fiecărui inculpat prin prisma probelor administrate pe întreg parcursul procesului penal, instanța de fond a constatat că niciuna dintre ele nu este dovedită și nu pot fi stabilite circumstanțele de fapt în care au fost săvârșite, neexistând în dosar probe certe de vinovăție, apte să conducă la stabilirea răspunderii penale a inculpaților, mai presus de orice îndoială și care să răstoarne prezumția de nevinovăție, așa cum este reglementată de art. 23 alin. 11 din Constituția României și art. 4 alin. 1, 2 Cod procedură penală, dar și ca element esențial al procedurii judiciare penale garantat de art. 6 paragrafele 1 și 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Curtea, examinând apelurile formulate în cauză prin prisma actelor și lucrărilor dosarului, a criticilor invocate cât și sub toate aspectele conform art. 417 alin. 2 Cod procedură penală, a apreciat că acestea sunt fondate, cu privire la existența infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal în forma tip prevăzută de art. 205 alin. 1, cât și cu privire la temeiurile privind achitarea celor doi inculpați pentru săvârșirea infracțiunilor de viol prev. de art. 218 alin. 1 și 3 lit.f Cod pen, ambii inculpați, respectiv tâlhărie calificată prev. de art.233 cp rap la art. 234 alin.1 lit. d Cod pen., inculpatul AA.

Curtea, analizând în concret criticile aduse sentinței apelate și având în vedere întreg probatoriul administrat în faza de urmărire penală, la instanța de fond și la judecarea prezentului apel, constată comiterea infracțiunii de lipsire libertate în mod ilegal prev. de art. 205 alin. 1 Cod pen., așa cum s-a stabilit în urma schimbării încadrării juridice cu privire la această faptă, de către cei doi intimați inculpați, comiterea acesteia cu forma de vinovăție prevăzută de lege și inexistența vreunei cauze justificative sau de neimputabilitate, sens în care va dispune condamnarea celor doi inculpați având în vedere următoarele argumente.

Curtea, apreciază că în mod greșit instanța de fond a dispus achitarea celor doi inculpați sub aspectul săvârșirii infracțiunii de libertate în mod ilegal, apreciind că fapta nu există.

Curtea, constată că instanța de fond nu a avut în vedere la momentul analizării probatoriului administrat în cauză cu privire la această faptă, existența probelor ce confirmă comiterea faptei de către cei doi inculpați, respectiv declarațiile date de martorul NN martora MM, care se coroborează cu declarația dată de partea civilă SSS și înregistrările surprinse de camerele de supraveghere de la Club I din C.

În acest sens, Curtea constată că în declarația inițială dată de martorul NN, filele 83-84 DUP, acesta a precizat că afară era întuneric și înainte ca cei trei să urce în taxi (P-inculpatul BB, tânărul – inculpatul AA, identificat din planșa fotografică și tânăra – partea civilă SSS), cei doi bărbați erau agresivi cu fata, îi vorbeau urât, aceasta spunându-le să o lase în pace și să-i dea telefonul.

Declară martorul că fata- partea civilă SSS, s-a urcat cam fără voia ei cam cu forța, fiind împinsă pe bancheta din spate a taxiului.

În timp ce se deplasau către hotel B, fata - partea civilă, a spus să o lase în pace și să-i dea telefonul.

Martora OOO, a declarat în cursul urmăririi penale filele 87-88 DUP, că în ziua de 25.06.2016, în jurul orelor 11,00, a fost sunată de partea civilă SSS, care i-a spus că după plecarea martorei, a fost agresată de AA, care a luat-o cu forța de la Club I din C, urcată într-un taxi și dusă la Hotel B, unde a fost forțată să întrețină raporturi sexuale cu acesta, fiind amenințată cu un cuțit.

Curtea, are în vedere că în declarațiile date partea civilă SSS, a susținut constat faptul că a fost ținută de mână de către AA și i s-a limitat posibilitatea de deplasare, iar ulterior a fost urcată contrar voinței sale într-un taxi.

În acest sens, Curtea apreciază relevante și imaginile înregistrate de camerele de supraveghere de la Club [...], care surprind anterior plecării din club cu un taxi a părții civile și a celor doi inculpați, mai multe momente, în care partea civilă este ținută de încheietura mâinii de către AA, sau cu mână după umăr, ținere ce nu este una normală unei relații de amiciție sau sentimentală, limitând posibilitatea de deplasare a părții civile, chiar dacă pașii celor doi sunt sincronizați. Curtea are în vedere și diferența corporală dintre partea civilă și inculpat, apreciind că aceasta nu se putea opune acestuia din urmă, în momentul în care dorea să se deplaseze sau să schimbe direcția de mers.

Curtea, are în vedere că deși martorul NN și-a retractat în parte la instanța de fond declarația inițială dată în cursul urmăririi penale, acesta a revenit asupra retractării și în fața instanței de control judiciar, a relatat aceleași aspecte, privind deplasarea cu taxiul contrar voinței sale a părții civile, urmare a acțiunii celor doi inculpați.

Curtea, constată că din întreg materialul probator administrat în cauză, așa cum a reținut și prin încheierea prin care s-a dispus schimbarea încadrării juridice cu privire la infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal, în cauză nu se poate reține comiterea faptei de către o persoană înarmată.

Chiar și dacă am presupune existența asupra inculpaților a unui corp tăietor înțepător, Curtea apreciază că în forma agravantă ar fi lipsit tipicitatea acesteia, în condițiile în care victima unei astfel de fapte ar trebui să cunoască despre existența armei sau cel puțin să poate presupune rezonabil existența acesteia asupra autorului, situație ce nu subzistă în prezenta cauză, având în vedere că partea civilă SSS, nu a declarat niciodată că a fost amenințată să urce în taxi cu un cuțit de către inculpați.

Curtea, apreciază că fapta de lipsire de libertate a început de la momentele anterioare urcării în taxi a părții civile SSS, când inculpatul AA, i-a limitat libertatea de deplasare, a continuat cu

urcare în taxi contrar voinței acesteia de către cei doi inculpați și s-a epuizat la momentul în care inculpatul MM s-a dus să se schimbe de haine.

Curtea, constată existența infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal prev. de art. 205 alin. 1 Cod pen., sub aspectul laturii obiective, a elementului material al acesteia așa cum s-a reținut în considerentele mai sus expuse, iar sub aspectul laturii subiective constată comiterea acesteia de către cei doi inculpați cu forma de vinovăție a intenției directe, prev. de art.16 alin.3 lit.a Cod pen., cei doi inculpați urmărind producerea rezultatului, urmarea imediată constând modalitatea de încălcare a libertății sub aspectul ei fizic, sens în care Curtea va dispune ca urmare a admiterii apelorilor declarate în cauză condamnarea celor doi inculpați pentru această faptă.

Curtea, cu privire la infracțiunile de tâlhărie calificată prev. de art.233 rap la art. 234 alin.1 lit. d Cod pen și viol prev. de art. 218 alin. 1 și 3 lit. f Cod pen., reținute în sarcina intimatului inculpat AA, constată în cazul primei fapte că nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii iar cu privire la cea de a doua faptă constată că nu există probe cu privire la comiterea faptei de către inculpat.

Cu privire la infracțiune de viol prev. de art. 218 alin. 1 și 3 lit. f Cod pen., reținută în sarcina intimatului inculpat BB, Curtea constată că nu există probe cu privire la comiterea faptei de către acesta, sens în care va dispune achitarea celor doi inculpați având în vedere următoarele argumente.

Cu privire la infracțiunea de tâlhărie calificată prev. de art.233 rap la art. 234 alin.1 lit. d Cod pen., Curtea constată că în cauză acesteia îi lipsește forma de tipicitate, raportat la caracterul complex al acestei infracțiuni.

Astfel, în forma tip de încredințare a acestei infracțiuni complexe, sub aspectul laturii obiective, respectiv elementul material trebuie să existe o acțiune de sustragere a unui bun din patrimoniul victimei, prin întrebuițarea de violențe sau amenințări, punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra , precum și furtul urmat de asemenea mijloace pentru păstrarea bunului.

Ca primă condiție esențială de existență a acestei fapte, legiuitorul a prevăzut luarea unui bun din posesia sau detenția altei persoane , fără consimțământul acesteia, în scopul de a și-l însuși fără drept.

În cauză, raportat la declarațiile părții civile, a martorilor MM;NN;PP și RR, Curtea constată că atât telefonul mobil cât și portofelul părții civile s-au aflat asupra inculpatului AA, după care ulterior plecării părții civile de la hotelul [...], acestea erau în detenția părții civile.

Curtea, constată că din întreg materialul probator administrat în cauză, în toate ciclurile procesuale, nu se poate stabili dincolo de orice îndoială faptul că inculpatul AA, a luat cele două bunuri din detenția părții civile cu scopul de a și le însuși fără drept.

Potrivit art. 4 Cod proc.pen., orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre judecătorească definitivă. După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerilor organelor judiciare, se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului.

În acest sens și CEDO, a stabilit că îndoiala profită persoanei acuzate raport din 30 martie 1963, cauza Austria c. Italia, principiu reiterat ulterior în mai multe soluții de condamnare a statelor semnatare a convenției.

Regula in dubio pro reo constituie un principiu instituțional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului, se regăsește în materia probațiunii.

Cum în prezenta cauză, nu se poate stabili dincolo de orice dubiu intenția inculpatului de a-și însuși cele două bunuri, Curtea constată că faptei îi lipsește unul dintre elementele de tipicitate.

Totodată Curtea, constată că în cauză din probele administrate, nu se poate stabili nici, faptul că cele două bunuri (telefon, portofel cu bani în el), au fost luate din posesia sau detenția părții civile, prin întrebuițarea de violențe sau amenințări, sau că ulterior au fost întrebuițate asemenea mijloace pentru păstrarea bunului, situație ce la rândul ei conduce la lipsa unia dintre elementele de tipicitate a faptei.

Raportat la cele mai sus expuse, Curtea va dispune achitarea inculpatului AA, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tâlhărie calificată prev. de art.233 rap la art. 234 alin.1 lit. d Cod pen.

Cu privire la infracțiunea de viol prevăzută de art. 218 alin. 1 și 3 lit. f Cod penal reținută în sarcina inculpaților BB și AA prin actul de sesizare Curtea constată că din probele administrate în

cauză, în cursul urmăririi penale în cursul judecății cauzei în primă instanță și în cursul judecării prezentului apel, nu se poate stabili dincolo de orice dubiu comiterea acesteia de către cei doi inculpați.

Curtea reține că prin actul de sesizare al instanței, s-a reținut cu privire la această faptă că cei doi inculpați în noaptea de 24/25 iunie 2016, prin constrângerea părții civile SSS, au întreținut raporturi sexuale cu aceasta la Motelul B din mun. C, timp de mai multe ore.

Curtea constată că declarația părții civile prin care descriere comiterea acestei fapte nu se coroborează direct cu vreo altă probă, astfel încât să conducă la stabilirea existenței faptei, comiterea acesteia de către cei doi inculpați cu forma de vinovăție cerută de lege.

Singurul martor indirect, care confirmă susținerile părții civile este martora OOO, care a declarat faptul că în data de 25 iunie 2016, în jurul orelor 11,00 a fost sunată de partea civilă care i-a relatat faptul că inculpatul AA, a luat-o cu forța din Club [...], a agresat-o, după care a dus-o la Hotel B, unde a obligat-o să întrețină raporturi sexuale cu acesta, fiind amenințată cu un cuțit.

Curtea are în vedere că martora MM, a declarat faptul că inculpatul AA și partea civilă SSS, au venit împreună la recepția hotelului B, pentru a închiria o cameră, că partea civilă s-a oferit să-i dea inculpatului o sumă de bani din portofelul ei care se afla asupra acestuia, după care cei doi s-au deplasat către camera închiriată.

Totodată declară martora că partea civilă l-a îmbrățișat pe inculpat și că nu părea să fi fost speriată sau timorată.

Din declarația martorului HH - taximetrist, rezultă că partea civilă l-a contactat telefonic în ziua de 26 iunie 2016, în jurul orelor 11,00, să o ia de la hotel B. Precizează martorul că partea civilă nu părea speriată, agitată sau supărată când a urcat în taxi, ci doar obosită iar pe drum nu a povestit nimic cu privire la acțiunile inculpaților față de ea.

Martora II, persoana care a făcut curățenie în camera unde a fost cazată partea civilă, a precizat faptul că a găsit patul deranjat, dar cearceafurile nu aveau urme sau pete pe ele, în coșul de gunoi nu a găsit prezervative sau șervețele de hârtie folosite.

Conform Raportului de Expertiză Medico-Legală nr. ...., rezultă că partea civilă nu prezintă leziuni traumatiche recente la examenul genital, ci doar două echimoze pe brațul drept, o echimoză ovalară mușcată pe antebrațul stâng cu excoriații punctiforme și două echimoze pe coapsa dreaptă.

Totodată în camera de hotel unde au fost cazați partea civilă și inculpații, nu au fost identificate mijloace materiale de probă din care să se poată stabili existența acestei fapte.

Este adevărat faptul că unele dintre leziunile constatate în Raportului de Expertiză Medico-Legală nr. .... pot avea legătură de cauzalitate cu întreținerea unui raport sexual consimțit sau neconsimțit, dar raportat la probele administrate în cauză, nu se poate stabili existența vreunei constrângeri exercitată de către cei doi inculpați asupra părții civile în acest sens.

Curtea constată că existența fizică corpului tăietor înțepător, la care face referire partea civilă, nu este de natură să conducă la reținerea exercitării de amenințări sau violențe față de partea civilă, în condițiile în care nu s-a stabilit că acesta ar aparține vreunui dintre inculpați, sens în care se va menține dispoziția instanței de fond privind restituirea acestuia către partea civilă.

Curtea apreciază, raportat la modul cum s-a manifestat partea civilă ulterior comiterii presupusei fapte de viol, așa cum rezultă din declarațiile martorilor audiați în cauză și față de lipsa de reacție a acesteia în a sesiza fapta organelor de urmărire penală, că existența comiterii faptei de viol de către cei doi inculpați este pusă la îndoială, mai ales că partea civilă în discuția cu martora MM, face referire doar la inculpatul AA, ca autor al acestei fapte, după care în declarațiile date ulterior face referire și la inculpatul BB.

Față de considerentele mai sus expuse, Curtea în baza art. 421 pct.2 lit.a C.p.p., va admite apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Judecătoria C. și partea civilă SSS împotriva sentinței penale nr. 174/05.07.2018 pronunțată de Judecătoria C., pe care o desființează în parte și, rejudecând:

Inculpatul AA

I. În baza art. 205 alin.1 C.p., va condamna pe inculpatul AA la pedeapsa de 1 (unu) an și 6 (șase) luni închisoare.

În baza art. 67 C.p. aplică inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b și n C.p, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat,

dreptul de a comunica cu partea civilă SSS și cu membri de familie ai acesteia, ori de a se apropia de partea civilă SSS și membri de familie ai acesteia pe o perioadă de **3 ani**.

În baza art. 65 C.p. aplică aceluiași inculpat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b și n C.p.

II. În baza art. 396 alin. 5 C.p.p. rap. la art.16 alin.1 lit. b – teza I C.p.p. dispune achitarea inculpatului AA, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de tâlhărie calificată - prev. de art. 233 - 234 alin.1 lit.d C.p.

III. În baza art. 396 alin. 5 C.p.p. rap. la art.16 alin.1 lit. c C.p.p. dispune achitarea inculpatului AA sub aspectul săvârșirii infracțiunii de viol - prev. de art. 218 alin.1 și 3 lit.f C.p.

În baza art. 91 C.p. dispune suspendarea executării sub supraveghere a pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată în cauză pe o perioadă de **3 ani**, termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 92 alin.1 C.p.

În baza art. 93 alin.1 C.p., pe durata termenului de supraveghere, ia față de inculpat următoarele măsuri de supraveghere:

- 1.Să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta;
- 2.Să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- 3.Să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- 4.Să comunice schimbarea locului de muncă;
- 5.Să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art.93 alin.2 lit.b C.p., impune condamnatului să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin.3 C.p., pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 90 de zile în cadrul *Primăriei B*, jud. P. sau în cadrul *Centrului de Îngrijire și Asistență Socială pentru Adulți – B*.

În baza art. 404 alin.2 C.p.p. pune în vedere inculpatului consecințele prev. de art. 96 C.p. în cazul nerespectării măsurilor de supraveghere dispuse sau în cazul săvârșirii de noi infracțiuni, situații care vor atrage revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Executarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b n C.p. se suspendă pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii.

Constată că inculpatul a fost *reținut* în data de **19.07.2016** – f.200 dup, *arestat preventiv* de la data de **20.07.2016** până la data de **20.09.2016**, *sub măsura preventivă a arestului la domiciliu* din data de **20.09.2016** până la data de **17.05.2017**, *arestat preventiv* de la data de **27.11.2017** la data de **03.01.2018** și *sub măsura preventivă a arestului la domiciliu* din data de **03.01.2018** până la data de **08.03.2018**.

Inculpatul BB

I. În baza art. 205 alin.1 C.p. condamnă pe inculpatul BB la pedeapsa de 1 (unu) an și 6 (șase) luni închisoare.

În baza art. 67 C.p. aplică inculpatului pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b și n C.p, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, *dreptul de a comunica cu partea civilă SSS și cu membri de familie ai acesteia, ori de a se apropia de partea civilă SSS și membri de familie ai acesteia* pe o perioadă de **3 ani**.

În baza art. 65 C.p. aplică aceluiași inculpat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b și n C.p.

II. În baza art. 396 alin. 5 C.p.p. rap. la art.16 alin.1 lit. c C.p.p. dispune achitarea inculpatului BB sub aspectul săvârșirii infracțiunii de viol - prev. de art. 218 alin.1 și 3 lit.f C.p.

În baza art. 91 C.p. dispune suspendarea executării sub supraveghere a pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare aplicată în cauză pe o perioadă de **3 ani**, termen de supraveghere stabilit în condițiile art. 92 alin.1 C.p.

În baza art. 93 alin.1 C.p., pe durata termenului de supraveghere, ia față de inculpat următoarele măsuri de supraveghere:

- 1.Să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta;

- 2.Să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- 3.Să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;
- 4.Să comunice schimbarea locului de muncă;
- 5.Să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art.93 alin.2 lit.b C.p., impune condamnatului să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin.3 C.p., pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 90 de zile în cadrul *Primăriei T*, jud. Prahova sau în cadrul *Căminului Cultural –T*.

În baza art. 404 alin.2 C.p.p. pune în vedere inculpatului consecințele prev. de art. 96 C.p. în cazul nerespectării măsurilor de supraveghere dispuse sau în cazul săvârșirii de noi infracțiuni, situații care vor atrage revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Executarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin.1 lit. a, b n C.p. se suspendă pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii.

Constată că inculpatul a fost *reținut* în data de **19.07.2016** – f.206 dup, *arestat preventiv* de la data de **20.07.2016** până la data de **04.11.2016**, *sub măsura preventivă a arestului la domiciliu* din data de **04.11.2016** până la data de **17.05.2017**.

În baza art. 19 C.p.p., art.397 C.p.p. rap. la art.1349, art.1357 C.civ , art.1381 C.civ , art.1382 C.civ, admite, în parte, acțiunea civilă formulată de către partea civilă și obligă inculpații AA și BB, în solidar, la plata sumei de **1590 lei** cu titlu de despăgubiri civile, reprezentând daune materiale și la plata sumei de **5000 lei** cu titlu de despăgubiri civile, reprezentând daune morale către partea civilă SSS.

Înlătură dispoziția instanței de fond prin care partea civilă a fost obligată la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Menține dispoziția instanței de fond privind restituirea către partea civilă, a briceagului ridicat cu proces verbal, seria AV nr..... - fila 129 DUP.

*Autorul sintezei,
Judecător Silviu Florentin Gradină*

Decizii Relevante

Trimestrul IV 2019

Secția de contencios administrativ și fiscal

[1]. Neîndeplinirea procedurii prealabile. Nelegalitate.

Index tematic: Contencios administrativ

Legislație relevantă: art. 7 din Legea nr. 554/2004

Rezumatul problemei de drept:

Verificarea îndeplinirii procedurii prealabile sesizării instanței de contencios administrativ, se realizează în raport de fiecare act a cărui anulare s-a urmărit prin acțiunea introductivă.

În condițiile în care procedura prealabilă a fost concepută ca o cale ce poate oferi persoanei vătămate posibilitatea de a obține mai rapid rezolvarea diferendului prin recunoașterea dreptului sau interesului legitim vătămat fără mijlocirea instanței și cum reclamantul a formulat o atare contestație, cea înregistrată sub nr. 25804xx din 29.11.2018, excede prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 concluzia conform căreia acesta era ținut să formuleze o a doua contestație, căreia urma să i se opună dispoziția legală privind caracterul definitiv al notei acordate, adică un veritabil fine de neprimire al plângerii/contestației prealabile.

În ceea ce privește anularea actului administrativ reprezentat de dispoziția de numire în funcție a candidatului admis la concurs, Curtea constată că, potrivit art. 7 alin. 5 din Legea nr. 554/2004, text modificat prin art. 1 pct. 5 din Legea nr. 212/2018, în cazul acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, plângerea prealabilă nu este obligatorie, dispoziții legale aplicabile în speță raportat și la faptul că demersul judiciar al reclamantului vizează în principal anularea concursului organizat la data de 28.11.2018, pentru ocuparea postului de șef serviciu la S.J.A.P., din cadrul D.G.A., iar dispoziția nr. 2270xx/08.01.2019 a fost emisă în urma organizării acestui concurs.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr. 1637 din data de 9 decembrie 2019*

Așa cum s-a reținut și la instanța de fond, reclamantul a formulat mai multe capete de cerere, care însă trebuiau analizate distinct și eventual calificate în mod corect în raport de actele a căror anulare s-a urmărit, întrucât numai în raport de fiecare act a cărui anulare s-a solicitat putea fi verificată îndeplinirea condiției prealabile sesizării instanței de contencios administrativ, aceea a îndeplinirii procedurii prealabile. Astfel, așa cum rezultă din prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, plângerea prealabilă constituie un mijloc de remediere a eventualei nelegalități a actului administrativ atacat, prin reexaminarea lui de către organul emitent sau de către organul ierarhic superior, sens în care organul administrativ poate să revină asupra actului emis anterior și, eventual, să emită altul acceptat de către reclamant.

Curtea constată că soluția pronunțată prin sentința recurată privește excepția inadmisibilității acțiunii pentru neîndeplinirea de către reclamant a procedurii prealabile, fără a se arăta în concret prin întâmpinarea formulată care era procedura aptă să conducă la respectarea prevederilor legii nr. 554/2004 pe care reclamantul era ținut să o parcurgă și care în fapt nu a fost realizată. Totodată, nici instanța de fond nu a identificat în concret procedura prealabilă ce urma să fie parcursă de către reclamant, aspect ce impunea identificarea actelor care trebuiau supuse recursului grațios.

Instanța de fond a reținut în mod corect faptul că, potrivit procesului-verbal nr. 25804xx din 28.11.2018 încheiat de comisia de concurs constituită pentru ocuparea postului de șef serviciu în cadrul S.J.A.P. din cadrul D.G.A., în urma examinării candidaților înscriși la concurs, a fost admis candidatul XX, cu nota 9,57, reclamantul YY, fiind declarat respins cu nota 9,37.

Împotriva rezultatelor de la concursul organizat la data de 28.11.2018, reclamantul a formulat contestație, înregistrată la D.G.A. sub nr. 25804xx din 29.11.2018, prin care a contestat modul de evaluare a răspunsului pe care l-a formulat la subiectul nr. 3, a invocat modul greșit de formulare a întrebărilor la subiectele nr. 1 și nr. 2, precum și încălcarea prevederilor art. 48 din Anexa 3 din O.M.A.I. nr. 140/2016, cu privire la modalitatea de apreciere, în concret, a răspunsurilor date de fiecare candidat.

Contestația reclamantului a fost soluționată de Comisia de soluționare a contestațiilor, prin procesul-verbal nr. 25804xx din 03.12.2018, reclamantul obținând nota 9,62, iar contracandidatul său XX, nota 9,82.

Ulterior a fost emisă dispoziția directorului general al D.G.A. nr. 2270xx/08.01.2019, prin care candidatul declarat admis la concurs, XX a fost mutat în interesul serviciului și numit în funcția de șef serviciu la S.G.A.P. din cadrul D.G.A.

Instanța de fond nu a identificat alte acte/operațiuni administrative a căror legalitate să poată fi verificată în cadrul acțiunii prin care s-a solicitat anularea rezultatelor finale ale concursului din data de 28.11.2018 și anularea acestui concurs.

În aceste condiții se reține că, chiar dacă procesul-verbal nr. 25804xx din 28.11.2018 încheiat de comisia de concurs nu a fost contestat expres, voința reclamantului de modificare a rezultatelor de concurs reiese în mod clar din contestația înregistrată sub nr. 25804xx din 29.11.2018.

Soluția de respingere a contestației astfel formulate de către reclamant nu a făcut obiectul unei plângeri prealabile, însă, așa cum însăși instanța de fond a constatat, dispozițiile art. 27⁴⁴ alineatele (1) și (4) din Legea nr. 360/2002, consacră soluția caracterului definitiv al notei acordate după soluționarea contestației, astfel că formularea unei noi contestații având semnificația plângerii prealabile nu ar avea efectul scontat de legiuitor, în condițiile în care persoanei vătămate i s-ar opune aceste dispoziții legale ce împiedică posibilitatea de a se reveni pe cale administrativă asupra notei acordate.

În condițiile în care procedura prealabilă a fost concepută ca o cale ce poate oferi persoanei vătămate posibilitatea de a obține mai rapid rezolvarea diferendului prin recunoașterea dreptului sau interesului legitim vătămat fără mijlocirea instanței și cum reclamantul a formulat o atare contestație, cea înregistrată sub nr. 2580432 din 29.11.2018, excede prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 concluzia conform căreia acesta era ținut să formuleze o a doua contestație,

căreia urma să i se opună dispoziția legală privind caracterul definitiv al notei acordate, adică un veritabil sine de neprimire al plângerii/contestației prealabile.

Considerentul instanței de fond în sensul că însăși acțiunea în contencios administrativ, formulată ulterior soluționării contestației, ar fi inadmisibilă este străin cauzei, unde soluția pronunțată prin sentința recurată nu privește inadmisibilitatea de plano a unei asemenea acțiuni, ci exclusiv inadmisibilitatea ca urmare a pretensei neîndepliniri a procedurii prealabile, astfel cum a fost invocată prin întâmpinare.

În ceea ce privește anularea actului administrativ reprezentat de dispoziția directorului general al D.G.A. nr. 2270xx/08.01.2019, Curtea constată că, potrivit art. 7 alin. 5 din Legea nr. 554/2004, text modificat prin art. I pct. 5 din Legea nr. 212/2018, în cazul acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, plângerea prealabilă nu este obligatorie, dispoziții legale aplicabile în speță raportat și la faptul că demersul judiciar al reclamantului vizează în principal anularea concursului organizat la data de 28.11.2018, pentru ocuparea postului de șef serviciu la S.G.A.P., din cadrul D.G.A., iar dispoziția nr. 2270xx/08.01.2019 a fost emisă în urma organizării acestui concurs.

Având în vedere că soluționarea pricinii s-a realizat prin admiterea unei excepții dirimante, fără a fi cercetat fondul dedus judecării, față de prevederile art. 498 alin. 2 c. proc. civ. și art. 20 alin. 3 din Legea nr. 554/2004, raportat la cazul de casare invocat, Curtea a admis recursul declarat de recurentul reclamant, a casat sentința recurată și a trimis cauza spre rejudecare, pentru a se soluționa pricina pe fond.

*Autorul sintezei,
Judecător Marius Ghincea*

[2]. Scutirea de la plata taxelor și impozitelor pentru locuința din proprietate și terenul aferent acesteia pentru categoriile de persoane prevăzute de art. 3 alin 1 lit. b din Legea nr.341/2004

Index tematic: : Legea nr.227/2015 privind Codul Fiscal , Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă

Legislație relevantă: art. 5 alin 1 lit. j din Legea nr.341/2004, art .456 alin 2 lit j și art.464 alin. 2 lit. h Cod fiscal, art. 67 alin 1 și 3 din Legea nr.24/2000

Rezumatul problemei de drept:

Scutirea de la plata taxelor și impozitelor pentru locuința din proprietate și terenul aferent acesteia pentru categoriile de persoane prevăzute de art. 3 alin 1 lit. b din Legea nr.341/2004 operează și după intrarea în vigoare a Legii nr.227/2015 privind Codul Fiscal, aceasta din urmă neavând ca efect o modificare implicită a dispozițiilor art. 5 alin 1 lit. j din Legea nr.341/2004 care sunt și în prezent în vigoare în aceeași formă.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr. 1691 din 13 decembrie 2019

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului P., la data de 13.02.2019, sub nr. [...]/[...]/2019, reclamantul ZZ a solicitat ca instanța să dispună desființarea actului administrativ jurisdicțional reprezentat de decizia nr. xxx/08.01.2019 emisă de pârâtă, precum, și a actelor administrativ - fiscale subsecvente, respectiv decizia de impunere pentru anul 2018 nr. xxxx/24.10.2018 și a înștiințării de plată cu același număr și pe cale de consecință, obligarea autorității administrative publice competente să emită o nouă decizie de impunere privind stabilirea impozitului pe clădiri și a impozitului pe „teren curte” și a amenzii în quantum de 360 lei

cu titlu de amendă datorată conform procesului verbal de constatare și sancționare contravențională nr. 731xxxx/28.10.2014. Totodată, a solicitat obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Prin sentința civilă nr. 1079 din 17.07.2019, Tribunalul P. a respins cererea de anulare a înștiințării de plată nr. xxxx/24.10.2018, ca inadmisibilă și a respins, în rest cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul ZZ, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs, în termen legal, reclamantul ZZ, criticând-o pentru nelegalitate, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate, rejudecarea cauzei și, pe cale de consecință, admiterea acțiunii introductive în sensul anulării în parte a deciziei de impunere fiscală nr. xxxx/24.10.2018, respectiv anulării creanței fiscale suplimentare în cuantum de 3380 lei reprezentând diferențe impozit pe clădiri aferente anilor 2016, 2017 și 2018 și a creanțelor fiscale accesorii aferente creanțelor fiscale sus- indicate ca nedatorate/illegal stabilite, precum și obligarea intimății la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, s-a susținut că hotărârea recurată a fost dată cu încălcarea/aplicarea greșită a normelor de drept material (art. 488 alin. 1 pct.8 CPC) .

Recurentul – reclamant a arătat că instanța de fond a reținut că legiuitorul ar fi conferit prin art. 456 alin. 2 lit. j și art. 464 alin.2 lit. h din Codul fiscal, competența exclusivă a Consiliilor locale de a acorda scutiri de la plata impozitelor pe terenuri și clădiri, intimata-pârâtă neconferind un asemenea beneficiu reclamantului în anii fiscali 2016, 2017 și 2018 , iar prevederile art. 5 alin 1 lit.j din Legea nr. 341/2004 ar fi fost modificate implicit prin art. 456 alin.2 lit.j și art.464 alin. 1 Cod fiscal suscitade.

S-a mai sesizat faptul că motivarea primei instanței nesocotește faptul că norma juridică inserată în art.5 alin. 1 lit. I din Legea nr. 341/2004, republicată, este de ordine publică, imperativă și de strictă interpretare, neputând fi aplicată prin analogie sau golită efectiv de aplicabilitate practică în procesul logico-juridic de interpretare, legiuitorul statuând în mod expres și neechivoc că „persoanele prevăzute la art.3 alin. 1 lit. b - categorie din care face parte și reclamantul, „beneficiază de ... scutirea de la plata taxelor și impozitelor pentru locuință din proprietate și terenul aferent acesteia”.

De asemenea, a fost nesocotit faptul că norma inserată în art.5 alin. 1 lit. I din Legea nr.341/2004, republicată, are caracter special, derogatoriu de la dreptul comun reprezentat, în speța dedusă judecării, de Legea nr.227/2015- Codul fiscal prin care s-au reglementat situațiile și procedurile specifice de acordare a unor scutiri/înlesniri de la plata unor impozite și/sau taxe locale, caracter ce impune aplicarea acesteia cu precădere.

Totodată, printr-o normă supletivă, inserată în art.456 alin. 1 lit. j și art. 464 alin.2 lit. h Cod fiscal nu se poate modifica o norma având caracter imperativ, de genul celei din cuprinsul art.5 alin. 1 lit. I al Legii nr.341/2004;

Prevederile art. 456 alin 1 lit. j și art.646 alin.2 lit. h Cod fiscal conțin exclusiv norme cu caracter procedural vizând competențele autorităților publice locale în privința acordării de scutiri la plata impozitelor și taxelor aferente unor categorii de clădiri/terenuri.

Prima instanță a nesocotit faptul că în lipsa unor hotărâri ale Consiliului Local care să prevadă în mod expres neacordarea scutirii de plata impozitului pe locuințele și terenurilor aferente proprietatea persoanelor enumerate prin art. 3-5 din Legea nr.341/2004 orice act administrativ - decizie de impunere - emisă de o structură organizatorico - funcțională din cadrul Primăriei Orașului S. prin care să se „anuleze" acel beneficiu legal acordat acelor categorii de persoane expres prevăzute, este lipsită de orice fundament legal, fiind nul absolut conform art.49 alin. 1 lit. a din Codul de procedură fiscală(CPF);

Totodată, nu s-a avut în vedere că intimata - pârâtă nu a făcut dovada comunicării actelor administrativ-fiscale (deciziilor de impunere) aferente anilor 2016 și 2017, acestea „neputând produce nici un efect juridic", conform art. 48 alin.2 teza a II-a CPF nici în ceea ce privește creanța de bază și cu atât mai mult penalitățile aferente în cuantum de 981 lei „imputate" ulterior, în luna noiembrie 2018.

Raționamentul instanței de fond, potrivit căruia nementiunea expresă în cuprinsul Hotărârilor Consiliului Local S. nr. [...] /10.11.2016, nr. [...] /17.08.2017 și [...] /22.11.2018 a vreunei prevederi prin care să se excepteze de la acordarea scutirilor de impozit pe clădirile cu destinația de locuință și terenurilor aferente persoanelor beneficiare stabilite prin Legea nr.

341/2004 ar prezuma ope legis o asemenea măsură este, în opinia recurentului - reclamant, vădit eronat.

În procedura prealabilă fixării primului termen de judecată au fost comunicate motivele de recurs, iar intimatul – pârât a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului declarat ca fiind nefondat și menținerea sentinței civile nr. 1079/17.07.2019 pronunțată de Tribunalul P., ca fiind temeinică și legală.

A arătat intimata că urmare a verificărilor ulterioare ale dosarelor fiscale aflate în evidență în virtutea art.94 C.pr.fiscală, s-a constatat că numitul ZZ a beneficiat de o scutire cu privire la impozitul pe clădire și teren la care nu avea dreptul conform reglementărilor legale în materie, astfel că s-a procedat la debitarea impozitului pentru clădire și teren scutit în mod nejustificat, în interiorul termenului de prescripție de 5 ani prevăzut de art. 110, al. 1 din Legea nr.207/2015, respectiv s-a calculat impozitul aferent clădirii și terenului pe care reclamantul le deține începând cu data de 01.01.2016, precum și dobânzile aferente pentru perioada 01.01.2016 - octombrie 2018, calcule ce au fost efectuate în conformitate cu prevederile Codului fiscal și ale Codului de procedură fiscală.

În acest sens a fost emisă Decizia de impunere nr. xxxx/24.10.2018 la care a fost atașată și înștiințarea de plată nr. xxxx/24.10.2018, pentru comunicare.

Împotriva respectivelor documente, reclamantul a făcut contestație, care a fost respinsă, conform Deciziei nr. xxx/08.01.2019, având la bază referatul compartimentului de specialitate și prevederile legale în materie.

Împotriva Deciziei nr. xxx/08.01.2019 și implicit a Deciziei de impunere nr. xxxx/24.10.2018, precum și împotriva înștiințării de plată nr. xxxx/24.10.2018 reclamantul a formulat acțiune în contencios administrativ, solicitând anularea acestora, solicitări ce i-au fost respinse în mod temeinic și legal de către instanța de fond - Tribunalul P., respectiv a respins cererea de anulare a înștiințării de plată nr. xxxx/24.10.2018 ca inadmisibilă, iar restul cererii a respins-o ca neîntemeiată.

În opinia intimatului, instanța de fond în mod corect a reținut că dispozițiile art.456, al. 1) și ale art.464, al. 1) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal prevăd în mod limitativ care sunt categoriile de clădiri, respectiv de terenuri pentru care nu se datorează impozit, enumerare în care nu sunt incluse și cele din categoria celor pe care le deține reclamantul.

De asemenea, art.456 al.2), lit. j) și art.464, al.2), lit. h) Cod fiscal stabilesc în mod imperativ că acordarea de scutiri/ reduceri de la plata impozitului pentru clădirile, respectiv terenurile scutirea de la plata taxelor și impozitelor pentru locuință din proprietate și terenul aferent acesteia este prerogativa exclusivă a Consiliului local.

Conform înscrisurilor existente la dosar, respectiv extrase din HCL nr. [...] /2017, HCL nr. [...] /2016, HCL nr. [...] /2015 s-a făcut dovada că pârâtul Consiliul Local al Orașului S. nu a acordat astfel de facilități fiscale persoanelor prevăzute la art.3 al. L lit. b) din Legea nr. 341/2004, categorie din care face parte și reclamantul pentru anii 2016, 2017 și 2018 și astfel în mod legal în urma controlului efectuat sub rezerva verificării ulterioare, în baza art.94 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, când s-a constatat că reclamantul a beneficiat de o scutire cu privire la impozitul pe clădire și teren la care nu avea dreptul conform reglementările legale în materie, s-a procedat la debitarea impozitului pentru clădire și teren scutit în mod nejustificat, în interiorul termenului de prescripție de 5 ani prevăzut de art. 110 al. 1 din Legea nr.207/2015, respectiv s-a calculat impozitul aferent clădirii și terenului pe care reclamantul le deține începând cu data de 01.01.2016, precum și dobânzile aferente pentru perioada 01.01.2016 - octombrie 2018, calcule ce au fost efectuate în conformitate cu prevederile Codului fiscal și ale Codului de procedură fiscală.

Toate cele 3 hotărâri ale Consiliului Local sus citate au fost supuse dezbaterii publice, conform procedurilor legale înainte de a fi adoptate de către Consiliul Local, au fost publicate pe site-ul instituției, astfel că reclamantul nu poate invoca necunoașterea lor și avea obligația să sesizeze autoritățile locale că i se aplică o scutire în mod neîntemeiat și nu să stea în pasivitate, sustrăgându-se în mod fraudulos de la plata obligațiilor fiscale. De asemenea, niciuna din cele 3 hotărâri de consiliu nu a fost vreodată contestată, astfel că prevederile acestora sunt perfect valabile.

Mai mult decât atât, prevederile art.456 și ale art.464 Cod fiscal stabilesc în mod clar și cu titlu imperativ pentru ce clădiri și terenuri nu se datorează impozit și pentru ce clădiri și terenuri numai consiliile locale pot hotărî scutiri sau reduceri de la plata impozitului, neacordarea acestora

netrebuind să fie aprobată printr-o hotărâre de consiliu și doar o eventuală acordare, care nu s-a înlăptuit în dedus judecării.

Intimatul –pârât a mai susținut că reclamantul nu poate considera că sumele impuse sunt abuzive și nelegale, întrucât a beneficiat de o scutire la care nu mai avea dreptul, începând cu 01.01.2016, faptul că nu a primit nicio decizie de impunere pentru anii 2016 și 2017, nu înseamnă că îl absolvă de obligații, acesta știind că scutirile prevăzute de art.456, al.2, lit. j și art. 464, al.2, lit. h din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal țin exclusiv de hotărârea consiliilor locale începând cu data de 01.01.2016, iar necunoașterea legii nu îl absolvă de obligații.

Analizând sentința recurată, prin prisma materialului probator administrat în cauză, a dispozițiilor legale incidente și a criticilor formulate de recurent, Curtea reține următoarele :

Recurentul invocă în esență aplicarea și interpretarea greșită de către instanța de fond a dispozițiilor art. 5 alin 1 lit. j din Legea nr.341/2004, ale art. 456 alin 2 lit. j și art.464 alin 2 lit. h Cod fiscal, motiv ce se încadrează în cazul de casare reglementat de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod pr. civilă.

Recursul este fondat .Recurentul reclamant face parte din categoria persoanelor prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 341/2004, conform Certificatului de luptător pentru victoria revoluției române din decembrie 1989 emis la data de 05.04.1997 (f.15 dosar fond).

Potrivit art. 5 alin 1 lit. j din Legea nr. 341/2004, Persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b), precum și la art. 3^a lit. b), care îndeplinesc condițiile prezentei legi beneficiază și de următoarele drepturi:

j) scutirea de la plata taxelor și impozitelor pentru o locuință și terenul aferent acesteia, pentru un autoturism hycomat sau hidramat (cutie de viteze automată) și motocicletu, aflate în proprietate sau în coproprietate cu soțul/soția, precum și scutirea de taxe la înmatricularea unui singur autoturism tip hycomat sau hidramat; atribuirea gratuită, în proprietate, a unui mijloc de transport autonom corespunzător standardelor internaționale pentru marii mutilați și persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 1, care au un grad de invaliditate locomotorie;

Curtea reține că aceste dispoziții legale sunt și în prezent în vigoare, ele nefiind abrogate sau modificate expres printr-un alt act normativ .

Prin Decizia de impunere nr. xxxx/24.10.2018 a fost stabilită în sarcina reclamantului obligația de plată a sumei totale de 3830 lei, reprezentând impozit aferent imobilului compus din teren și clădire situat în orașul S., str. G., nr. ..., jud. P., pentru perioada 2016 – 2018. Totodată, a fost emisă pe numele reclamantului și înștiințarea de plată nr. xxxx/24.10.2018, pentru suma totală de 5732 lei, reprezentând contravaloarea a trei amenzi contravenționale stabilite prin procese verbale de contravenție, impozit aferent anilor 2016 – 2018 și accesorii calculate asupra obligației de plată a impozitului neachitată la scadență .

Este adevărat că la data de 01.01.2016 a intrat în vigoare Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal care a prevăzut la art. 456 alin 2 lit. j și art. 464 alin 2 lit. h că pentru *clădirile folosite ca domiciliu sau alte clădiri aflate în proprietate și pentru terenurile aferente clădirii de domiciliu și/sau alte terenuri aflate în proprietatea sau coproprietatea persoanelor prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, Consiliile locale pot hotărî să acorde scutirea sau reducerea impozitului, fără ca aceste clădiri și terenuri aferente aflate în proprietatea sau coproprietatea persoanelor prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 341/2004 să mai fie menționate printre terenurile și clădirile scutite de la plata impozitului potrivit art. 456 alin 1 și art. 464 alin. 1 din Legea nr. 227/2015.*

Curtea reține ca eronat raționamentul instanței de fond care a considerat că aceste dispoziții legale au modificat implicit dispozițiile art. 5 alin. 1 lit. j din Legea nr. 341/2004, care prevăd scutirea necondiționată a persoanelor prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 341/2004 de plata impozitului pe clădirea de domiciliu și terenul aferent acesteia, întrucât modificarea implicită nu se aplică în cazul unor acte normative speciale, cum este Legea nr. 341/2004- *a recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului - Lupeni - august 1977.*

În acest sens sunt dispozițiile art. 67 alin 1 și 3 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit cărora : *(1) În cazuri deosebite, în care la elaborarea și adoptarea unei reglementări nu a fost posibilă identificarea tuturor normelor*

contrare, se poate prezuma că acestea au făcut obiectul modificării, completării ori abrogării lor implicite. (3) Evenimentele legislative implicite nu sunt recunoscute în cazul actelor normative speciale ale căror dispoziții nu pot fi socotite modificate, completate sau abrogate nici prin reglementarea generală a materiei, decât dacă acest lucru este exprimat expres.

Având în vedere aceste considerente, Curtea reține că recurentul reclamant, chiar dacă nu a formulat după intrarea în vigoare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, o cerere expresă către Consiliul Local, privind scutirea de impozitul pentru locuință și terenul aferent, beneficiază în continuare de scutire în baza prevederilor art. 5 alin 1 lit. j din Legea nr. 341/2004 care nu a fost abrogată sau modificată expres

Astfel, pentru suma de 3830 lei reprezentând impozit pe clădire și teren, decizia de impunere nr. xxxx/24.10.2018 este nelegală urmând a fi anulată , ca și decizia de soluționare a contestației nr. xxx/2019 .

În ceea ce privește majorările de întârziere în sumă de 582 lei evidențiate doar în înștiințarea de plată nr. xxxx/24.10.2018 ce a însoțit decizia de impunere, înștiințarea de plată are natura juridică a unui act administrativ fiscal, în sensul art. 1 pct. 1 din Legea nr.207/ 2015 , aceasta producând efecte juridice în lipsa unei decizii de impunere , considerente pentru care în privința acestei sume , Curtea reține că în mod greșit instanța de fond a respins ca inadmisibilă cererea de anulare a înștiințării de plată nr.33342/24.10.2018, iar ca urmare a anulării debitului principal se impune și anularea accesoriilor acestuia în sumă de 582 lei.

Față de aceste considerente, reținând întemeiat motivul de casare invocat de recurent, respectiv cel prevăzut de art.488 alin. 1 pct. 8 Cod pr. civilă, Curtea în temeiul art. 496 alin 1 rap. la art. 498 alin 1 Cod pr. civ , a admis recursul , a casat în parte sentința recurată și rejudecând, a admis în parte cererea, a anulat decizia de impunere nr. xxxx/24.10.2018, decizia nr. xxx/2019 în parte și înștiințarea de plată nr. xxxx/24.10.2018 pentru suma de 582 lei.

*Autorul sintezei,
Judecător Mihaela Luminița Enescu*

Decizii Relevante

Trimestrul IV 2019

Secția a II-a Civilă

[1]. Răspunderea patrimonială reglementată de dispozițiile art. 169 alin. 1 lit. c și d din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Index tematic: Insolvență

Legislație relevantă: art. 169 alin. 1 lit. c și d din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Rezumatul problemei de drept:

Simpla continuare a activității debitoarei în raport cu starea de insolvență nu este de natură să atragă automat răspunderea patrimonială pentru pasivul debitoarei, în baza dispozițiilor art. 169 alin. 1 lit. c din Legea nr. 85/2014, ci este necesar să fie îndeplinită cerința interesului personal al pârâtului.

Obligația gestionării și prezentării tuturor documentelor contabile ale debitoarei îi revine administratorului debitoarei, iar acesta nu a răsturnat prezumția legală relativă de culpă; în cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă
Decizia nr. 424 din 2 octombrie 2019

Prin sentința nr. 405 din data de 5 aprilie 2019 Tribunalul P. a respins cererea de atragere a răspunderii formulată de A.J.F.P. P., în calitate de creditor unic al debitoarei A. SRL, ca neîntemeiată.

Judecătorul-sindic a reținut că nu este dovedită fapta ilicită constând în aceea că pârâta ar fi dispus continuarea activității societății debitoare, deși această activitate ducea, în mod vădit, la încetarea de plăți.

Cu privire la fapta prevăzută de art. 169 lit. d din lege, tribunalul a reținut că administratorul judiciar a notificat pârâta cu privire la deschiderea procedurii insolvenței și i-a pus în vedere să-i pună la dispoziție informațiile și actele prevăzute de art. 67 alin. 1 din lege. Plicurile s-au întors cu mențiunea „avizat, reavizat, expirat termen”.

Din verificările efectuate pe pagina de internet a Ministerului Finanțelor administratorul judiciar a identificat situațiile financiare înregistrate pentru exercițiile financiare 2015–2017; debitoarea nu a desfășurat activitate în această perioadă. De asemenea, administratorul judiciar nu a formulat cerere întemeiată pe dispozițiile art. 169 din lege.

Judecătorul-sindic a reținut că, deși în cazul nedepunerii documentelor culpa și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă (o prezumție relativă), în situația în care pârâta nu a avut cunoștință de obligația predării documentelor (nici în procedura generală, nici în procedura simplificată), nu se poate trage concluzia simplă că a urmărit să ascundă o parte din aceste documente sau că nu a ținut contabilitatea în conformitate cu legea, din moment ce a depus situațiile financiare pentru exercițiile financiare ale anilor 2015-2017.

Împotriva sentinței precizate a declarat apel A.J.F.P. P., solicitând casarea acesteia, cu consecința admiterii acțiunii și obligării pârâtei la plata pasivului neacoperit al debitoarei în sumă de 63.223 lei.

În motivarea apelului a arătat că instanța de fond nu a avut în vedere toate elementele situației de fapt existente în cauză și semnificația acestora în drept, prin raportare la dispozițiile ce reglementează răspunderea specială prevăzută de art. 169 din Legea nr. 85/2014, iar hotărârea pronunțată nu restabilește echilibrul între vătămarea produsă prin fapta ilicită a persoanei și obligația celui care a cauzat, prin fapta sa, prejudiciul, de a-l repara.

Din împrejurările cauzei rezultă că faptele ilicite săvârșite de către reprezentantul societății au constat în continuarea, în interes propriu, a unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți, neținerea contabilității societății în conformitate cu dispozițiile legale, faptă a cărei existență este prezumată de lege în situația neîndeplinirii obligației de a preda actele contabile către administratorul/lichidatorul judiciar, în conformitate cu prevederile art. 67 din Legea nr. 85/2014.

Referitor la fapta prevăzută de art. 169 lit. c din Legea nr. 85/2014, apelanta a arătat că, deși debitoarea avea cunoștință cu privire la existența unor obligații de plată către creditorii, aceasta nu a formulat cerere de deschidere a procedurii insolvenței, neîndeplinindu-și obligația generală imperativă prevăzută de art. 27 din Legea nr. 85/2014 și dovedind dezinteres total față de consecințele stării de incapacitate de plată a societății.

Fapta prevăzută de art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014 a constat în aceea că pârâta nu a predat documentele prevăzute de art. 67 din Legea nr. 85/2014 către administratorul judiciar.

Prejudiciul este cert, lichid și exigibil și constă în valoarea masei pasive determinată prin parcurgerea procedurii de insolvență și întocmirea tabelului definitiv consolidat al creanțelor față de debitoare.

Curtea a reținut că apelul este fondat, potrivit considerentelor ce urmează:

Potrivit dispozițiilor art. 169 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, alin. 1, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte sau întregul pasiv al debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, fără să depășească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu fapta respectivă, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice alte persoane care au contribuit la starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte: c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți; d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea. În cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă. Prezumția este relativă.

Din examinarea faptelor enumerate la alin. 1 reiese că ele pot fi, în mod obiectiv, săvârșite numai de persoanele legal învestite cu atribuții de conducere, de autoritate și de dispoziție sau de supraveghere, precum și de acele persoane care au uzurpat asemenea prerogative.

Pentru instituirea răspunderii pârâtului pentru plata pasivului neacoperit al debitoarei trebuie întrunite cumulativ cerințele menționate de textul legal și anume: săvârșirea unei fapte ilicite dintre cele enumerate în textul legal - fapte prevăzute de art. 169 alin. 1 din Legea nr. 85/2014, existența prejudiciului constând în ajungerea debitoarei în încetare de plăți și, implicit, a imposibilității plății creanțelor înscrise la masa credală, legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și vinovăția persoanei care răspunde.

În speță, intimata P. R. a avut calitatea de asociat unic și administrator al debitoarei A. SRL.

Apelanta a invocat, în primul rând, faptul că, raportat la situația de fapt, în mod greșit judecătorul-sindic nu a reținut existența tuturor elementelor răspunderii patrimoniale reglementate de dispozițiile art. 169 alin. 1 lit. c din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.

Curtea a reținut că răspunderea în baza textului legal invocat se poate institui numai dacă s-a făcut dovada tuturor elementelor răspunderii civile delictuale, respectiv a faptului că activitatea societății a continuat în interesul personal al organelor de conducere, precum și a culpei pârâtului și a raportului de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, constatând că nu au fost administrate dovezi din care să reiasă comiterea faptei invocate.

Într-adevăr, sub acest aspect, nu se poate prezuma interesul personal al pârâtei în continuarea activității societății debitoare, iar simpla existență a unor datorii ale societății sau proasta ei administrare nu poate duce automat la instituirea răspunderii. Managementul defectuos nu poate fi încadrat în ipoteza textului legal invocat.

În speță nu a rezultat, pe de altă parte, desfășurarea unor activități comerciale riscante care să atragă insolvența debitoarei; pe cale de consecință, nu a fost probat nici raportul de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu.

Curtea a considerat că nu se poate dispune atragerea răspunderii intimitei-pârâte cu motivarea că debitoarea nu a formulat cererea de deschidere a procedurii în maximum 30 de zile de la apariția stării de insolvență, deoarece aceasta este o împrejurare ulterioară apariției insolvenței, iar dispozițiile art. 169 din Legea nr. 85/2014 reglementează o răspundere care poate fi angajată pentru fapte anterioare apariției insolvenței și care au contribuit la această stare.

În ceea ce privește al doilea temei de drept invocat de creditoare, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 73 alin. 1 lit. c din Legea nr. 31/1990 privind societățile și art. 10 din Legea nr. 82/1991 a contabilității, administratorii societății sunt răspunzători pentru organizarea și ținerea contabilității conform legii și au obligația gestionării patrimoniului.

Potrivit dispozițiilor art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014, în cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă. Prezumția este relativă.

Or, în speță, intimata-pârâtă nu a ținut contabilitatea în conformitate cu legea, săvârșind fapta ilicită sancționată de art. 169 alin. 1 lit. d din lege, întrucât nu a predat lichidatorului judiciar documentele contabile ale debitoarei, astfel că, în această situație, operează prezumția atât a culpei sale, cât și a legăturii de cauzalitate dintre faptă și prejudiciul cauzat debitoarei și, implicit, creditorilor care nu și-au acoperit creanțele.

Întrucât intimata nu a predat lichidatorului judiciar documentele contabile conform art. 74 și art. 67 alin. 1 din Legea nr. 85/2014 acesta nu a avut posibilitatea de a analiza activul patrimonial al debitoarei, modul cum a fost gestionat, dacă debitoarea a respectat dispozițiile legale privind inventarierea bunurilor, dacă a efectuat transferuri patrimoniale și în ce condiții, precum și felul în care au fost folosite veniturile obținute.

Sub acest aspect Curtea a reținut că, în raportul asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția insolvenței debitoarei, lichidatorul judiciar a menționat că a efectuat notificarea intimitei-pârâte pentru depunerea documentelor contabile ale debitoarei, însă informațiile și actele solicitate nu i-au fost puse la dispoziție, fiind, astfel, în imposibilitatea de a analiza activitatea desfășurată de debitoare în ultimii 3 ani anteriori deschiderii procedurii insolvenței.

Or, în condițiile în care intimata-pârâtă nu a predat documentele contabile ale societății, nedovedind continuitatea și legala ținere a contabilității până la deschiderea procedurii insolvenței, iar activitatea societății debitoare nu a fost suspendată, nefiind administrată o atare dovadă de intimată, nu a fost răsturnată prezumția legală relativă mai înainte menționată, judecătorul-sindic dând o greșită aplicare dispozițiilor legale în raport de situația de fapt.

Curtea a mai reținut că intimata-parată nu a administrat dovezi ale vreunei situații exoneratoare de răspundere cu privire la această obligație, respectiv nu a probat o cauză exterioară obiectivă, exclusivă de culpă de natură să îi înlăture răspunderea pentru neținerea contabilității în conformitate cu legea.

Totodată intimata nu a executat această obligație nici pe parcursul soluționării cauzei la judecătorul-sindic, nici la instanța de apel, în condițiile în care a fost legal citată de instanțe.

În consecință, instanța de apel a considerat că sunt întrunite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 169 lit. d din Legea nr. 85/2014 pentru instituirea răspunderii intimatei, prejudiciul cauzat debitoarei și, implicit, creditorilor, fiind reprezentat de pasivul neacoperit al debitoarei, culpa intimatei în informarea despre situația debitoarei și intrarea în insolvență a societății neputând constitui motiv de răsturnare a prezumției de culpă legală prevăzută de art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014.

Așadar, având în vedere că obligația gestionării și prezentării tuturor documentelor contabile ale debitoarei îi revenea administratorului debitoarei, iar acesta nu a răsturnat prezumția legală relativă de culpă, în baza dispozițiilor art. 480 alin. 2 Cod de procedură civilă a fost admis apelul și a fost schimbată în tot sentința, în sensul că a fost admisă cererea și instituită răspunderea pârâtei pentru pasivul neacoperit al debitoarei în sumă de 63.223 lei.

*Autorul sintezei,
Judecător Liliana Felicia Androne*

[2]. Sancțiune contravențională aplicată debitorului aflat în insolvență. Cerere de plată integrală a amenzii contravenționale, formulată de creditor. Comunicarea procesului-verbal de constatarea contravenției.

Index tematic:

Legislație relevantă: - art. 27, art. 28 alin. 1 din OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, art. 24 – 25, art. 64 alin. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Rezumatul problemei de drept:

După intrarea în faliment, procesul-verbal de constatarea contravenției trebuie comunicat lichidatorului judiciar al debitoarei-contravenient, potrivit Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței lichidatorul judiciar reprezentând societatea în faliment, societatea fiind dizolvată.

Cât timp lichidatorul judiciar a plătit, în interiorul termenului de 15 zile reglementat de art. 28 alin. 1 din OG nr. 2/2001, de la data la care a luat cunoștință de procesul-verbal, jumătate din minimul amenzii aplicate, cererea ulterioară a creditoarei, de plată integrală a amenzii contravenționale, este neîntemeiată.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă
Decizia nr. nr. 370 din 2 octombrie 2019

Prin sentința nr. 23 CC din 12 iunie 2019 Tribunalul P. a respins contestația împotriva măsurii lichidatorului judiciar cuprinsă în raportul de activitate, formulată de contestatoarea A. J. F. P. P., în contradictoriu cu debitoarea C. I. SRL, prin lichidator judiciar J. I. SPRL, ca neîntemeiată.

Judecătorul-sindic a reținut că, în cazul intrării în faliment, în conformitate cu dispozițiile art. 108 din Legea 85/2006 se ridică dreptul de administrare al debitorului, toți creditorii fiind notificați cu privire la intrarea în procedura falimentului.

Prin urmare, procesul-verbal de contravenție trebuia comunicat la sediul lichidatorului judiciar și nu la sediul debitoarei, așa cum s-a procedat.

După trecerea la procedura falimentului și dizolvarea debitoare activitatea acesteia se rezumă doar la operațiuni de lichidare, întreaga procedură de lichidare fiind desfășurată de lichidatorul judiciar sub controlul judecătorului sindic.

Contestatoarea a fost notificată cu privire la trecerea debitoare la procedura falimentului, hotărârea pronunțată de judecătorul sindic în acest sens fiind publicată și în BPI.

Pentru aceste considerente, tribunalul a respins contestația, considerând măsura lichidatorului judiciar - de plată a unei jumătăți din quantumul amenzii aplicate, în termen de 15 zile de la momentul luării la cunoștință a acesteia - legală și temeinică.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs contestatoarea A.J.F.P. P.

A susținut recurenta faptul că, prin raportul contestat, lichidatorul judiciar a arătat că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. 00xxxxx/29.01.2019 nu a fost comunicat lichidatorului judiciar la sediul său profesional, acesta a luat cunoștință despre existența actului la data de 7.05.2019, iar la data de 9.05.2019 lichidatorul judiciar a achitat jumătate din amenda aplicată, respectiv suma de 1.375 lei, considerând că debitoare se află în termenul de 15 zile prevăzut de OG nr. 2/2001 în care poate achita jumătate din minimul amenzii.

Recurenta a considerat că măsura dispusă de către lichidatorul judiciar este nelegală, iar instanța a reținut, în mod greșit, faptul că procesul-verbal de contravenție trebuia comunicat la sediul lichidatorului și nu la sediul declarat al debitoarei.

Astfel, prin cererea de plată nr. [...] /03.05.2019 A.J.F.P. P. a a solicitat plata sumei de 2.750 lei, reprezentând amenda aplicată prin procesul-verbal de contravenție nr. 00xxxxx/29.01.2019, întocmit de C.N.A.I.R.

Potrivit documentelor transmise de către C.N.A.I.R., procesul-verbal a fost comunicat prin afișare la adresa sediului societății la data de 25.02.2019, conform prevederilor art. 27 din OG nr. 2/2001, cu modificările ulterioare, condiții în care termenul de 15 zile la care se face referire a expirat la data de 10.03.2019. Împotriva procesului-verbal nu a fost formulată plângere în temeiul prevederilor OG 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Recurenta a arătat că la data de 09.05.2019 contravenientul C. I. SRL nu mai beneficia de facilitatea prevăzută de art. 28 al. 1 din OG nr. 2/2001, respectiv posibilitatea achitării a jumătate din minimul amenzii aplicate.

Recurenta consideră că, după intrarea în faliment a societății, sediul acesteia continuă să fie cel declarat la registrul comerțului, neexistând dispoziții legale care să prevadă că sediul debitorului în faliment este sediul lichidatorului judiciar.

În consecință a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței și rectificarea măsurii menționate, în sensul admiterii cererii de plată și efectuarea plății integrale a sumei de 2.750 lei, în temeiul dispozițiilor art. 64 al. 6 din Legea nr. 85/2006.

Curtea a constatat că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce urmează:

Potrivit dispozițiilor art. 27 din OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, comunicarea procesului-verbal de constatarea contravenției se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului.

Conform dispozițiilor art. 47 din OG nr. 2/2001, dispozițiile ordonanței se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.

De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 155 Cod de procedură civilă, după deschiderea procedurii insolvenței citarea va fi efectuată potrivit legii speciale.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a reținut, în decizia nr. 10/10.06.2013 privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I, raportat la art. 14 alin. 1, art. 25 alin. 2 și art. 31 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la caracterul alternativ sau subsidiar al celor două modalități de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare contravențională și a înștiințării de plată, că procedura afișării procesului-verbal de contravenție la domiciliul/sediul contravenientului va fi utilizată numai

în situația în care nu s-a reușit, din diverse motive, comunicarea prin poștă, cu aviz de primire; contravenientului trebuie să i se dea posibilitatea să cunoască efectiv actul încheiat, precum și data comunicării acestuia. Simpla expediere a procesului-verbal, fără ca acesta să ajungă efectiv la destinatar, nu este conformă cu dispoziția legală cuprinsă în art. 27 teza I din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, care obligă organul constatator să facă dovada că a comunicat procesul-verbal și că destinatarul a primit actul; pentru o comunicare valabilă, se impune deci ca organului constatator să-i parvină "avizul de primire", care să facă dovada că destinatarul a luat efectiv cunoștință de procesul-verbal de contravenție.

Astfel, în interpretarea sistematică a dispozițiilor legale mai înainte redate, în raport de decizia nr. 10/2013, Curtea a reținut că, în cauză, după intrarea în faliment, procesul-verbal de constatarea contravenției trebuia comunicat lichidatorului judiciar al debitoarei-contravenient, potrivit Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței lichidatorul judiciar reprezentând societatea în faliment, societatea fiind dizolvată.

Or, cât timp lichidatorul judiciar a plătit, în interiorul termenului de 15 zile reglementat de art. 28 alin. 1 din OG nr. 2/2001, de la data de 7.05.2019 - când a luat cunoștință de procesul-verbal - jumătate din minimul amenzii aplicate, cererea ulterioară a recurente-creditoare, de plată integrală a amenzii contravenționale, este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, Curtea, în baza dispozițiilor art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, a respins recursul ca nefondat.

*Autorul sintezei,
Judecător Liliana Felicia Androne*

[3]. Contestație împotriva tabelului definitiv consolidat al creanțelor întocmit în cadrul procedurii insolvenței debitoarei, formulată de un creditor. Lipsa de interes a lichidatorului judiciar al debitoarei în promovarea căii de atac.

Index tematic: insolvență

Legislație relevantă: art. 24 – 25 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Rezumatul problemei de drept:

Administratorul sau lichidatorul judiciar acționează în interesul masei credale, urmărind maximizarea averii debitorului, pentru a acoperi pasivul acestuia sau a reorganiza activitatea societății în cazul confirmării unui plan de reorganizare. Există și cazuri de excepție, prevăzute expres în Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, când lichidatorul judiciar acționează în interes propriu.

Neînscrierea/înlăturarea creditorilor în/din tabelul de creanțe este o măsură vătămătoare numai pentru aceștia, nu și pentru lichidatorul judiciar, chiar acționând în interesul debitoarei. Nu există nici o rațiune pentru care lichidatorul judiciar, în administrarea procedurii debitorului, să urmărească mărirea masei credale sau schimbarea titularilor creanțelor în lipsa acțiunii acestora.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă
Decizia nr. 527 din 11 decembrie 2019

Creditoarea D. G. R. F. P. P., prin A. J. F. P. D., a formulat contestație împotriva tabelului definitiv consolidat rectificat al creanțelor întocmit în cadrul procedurii insolvenței debitoarei D. C. SA.

Creditoarea a contestat reținerea în tabel a creditorului XX. cu suma de 206.528 lei, în calitate de cesionar al creditorului salariat YY, solicitând înlăturarea lui XX din tabelul definitiv consolidat rectificat al creanțelor.

Prin sentința civilă nr. 327 din data de 8 octombrie 2019 Tribunalul D. a admis contestația creditoarei D.G.R.F.P. P. și a dispus rectificarea tabelului definitiv prin eliminarea creditorului cesionar XX. și menținerea creditorului cedent YY.

În raport de înscrisurile depuse de contestatoare, prin care a făcut dovada inopozabilității, față de ea, a contractului de cesiune de creanță, judecătorul sindic a apreciat acțiunea ca fiind întemeiată, deoarece pârâtul cesionar nu putea dobândi calitatea de creditor salarial și, astfel, nu putea beneficia de drepturile avute de cedent.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs Cabinetul Individual de Insolvență D. D., lichidator judiciar al debitoarei D. C. SA, solicitând admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței și admiterea în parte a contestației, în sensul de a-l menține pe XX, cesionarul creanței în sumă de 206.528 lei, creanță deținută de cedentul YY în baza sentinței civile nr. 180/03.03.2015, în tabelul definitiv consolidat rectificat nr. 800/16.11.2017, cu mențiunea că, în raport cu A. J. F. P. D., cesiunea efectuată prin contractul de cesiune și de subrogare de drept litigios este inopozabilă.

Curtea a invocat, din oficiu, excepția lipsei de interes în promovarea acestei căi de atac de către Cabinetul Individual de Insolvență D. D., în calitate de lichidator judiciar al debitoarei D. C. SA.

Soluționând cu prioritate, conform art. 137 Cod de procedură civilă, această excepție de fond, peremptorie și absolută, Curtea a constatat, ca observație cu caracter preliminar, faptul că interesul este una dintre cerințele necesare pentru existența dreptului la acțiune.

Astfel, condițiile de exercitare a căii de atac sunt interesul, calitatea și capacitatea procesuală, care trebuie justificate de recurent asemenea reclamantului, deoarece căile de atac sunt forme de manifestare a acțiunii civile. Interesul în realizarea unui act de procedură trebuie apreciat raportat la fiecare act procesual în parte.

Întrucât Codul de procedură civilă aplicabil în speță nu definește interesul, în doctrină s-a reținut că interesul constă în folosul practic, imediat, pe care îl are partea pentru a justifica punerea în mișcare a procedurii judiciare și trebuie să fie legitim, născut și actual, personal și direct.

Interesul este legitim atunci când se urmărește afirmarea sau realizarea unui drept subiectiv recunoscut de lege, respectiv a unui interes ocrotit de lege și potrivit scopului economic și social pentru care a fost recunoscut.

Interesul este născut și actual dacă persoana interesată, care nu ar recurge la acțiune în momentul respectiv, s-ar expune prin aceasta la un prejudiciu.

Caracterul personal și direct al interesului implică faptul că reclamantul trebuie să justifice în persoana sa, nu a pârâtului, interesul de a promova acțiunea civilă. Astfel, un interes personal presupune ca persoana care exercită calea de atac să obțină un folos practic pentru sine, în principiu nefiind îngăduit unei persoane să apere interesul unei alte persoane, nici interesul colectiv, cu excepția situațiilor reglementate expres de lege.

Curtea a reținut că administratorul sau lichidatorul judiciar acționează în interesul masei credale, urmărind maximizarea averii debitorului, pentru a acoperi pasivul acestuia sau a reorganiza activitatea societății în cazul confirmării unui plan de reorganizare. Există și cazuri de excepție, prevăzute expres în Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, când lichidatorul judiciar acționează în interes propriu, respectiv atunci când aspectele litigioase se referă la acesta personal.

Or, în prezenta speță, lichidatorul judiciar urmărește menținerea înscrierii unui anumit creditor în tabelul definitiv consolidat al creanțelor împotriva averii debitoarei D.C. SA, în condițiile în care titularul dreptului de creanță contestat nu a înțeles să urmărească realizarea drepturilor sale prin exercitarea căii de atac.

Curtea a reținut că neînscrierea/înlăturarea creditorilor în/din tabelul de creanțe este o măsură vătămătoare numai pentru aceștia, nu și pentru lichidatorul judiciar, chiar acționând în interesul debitoarei. Nu există nici o rațiune pentru care lichidatorul judiciar, în administrarea procedurii debitorului, să urmărească mărirea masei credale sau schimbarea titularilor creanțelor în lipsa acțiunii acestora.

Totodată, interesul recurentului nu poate fi justificat prin protejarea propriului act – tabelul definitiv consolidat al creanțelor împotriva averii debitoarei, întrucât întocmirea tabelului se

realizează în baza atribuțiilor legale ale lichidatorului judiciar și nu se răsfrânge asupra sa personal, ci, în speță, asupra creditorilor, care se pot considera vătămați prin neînscrierea sau înlăturarea creanțelor din tabel.

În consecință, Curtea a constatat că nu este îndeplinită condiția ca interesul urmărit prin formularea recursului de către recurent să fie personal și direct, fapt care a determinat admiterea excepției invocate din oficiu, devenind inutilă analiza motivelor de recurs care vizau fondul cererii deduse judecății.

Astfel, în temeiul art. 312 Cod de procedură civilă, Curtea a admis excepția lipsei de interes în formularea recursului și a respins recursul lichidatorului judiciar ca lipsit de interes.

*Autorul sintezei,
Judecător Liliana Felicia Androne*

[4]. Situația contractului de leasing financiar la momentul deschiderii procedurii insolvenței utilizatorului. Dispoziții legale aplicabile.

Index tematic: insolvență

Legislație relevantă: art.123 din Legea nr.85/2014.

Rezumatul problemei de drept:

În cazul contractelor de leasing financiar nu sunt aplicabile dispozițiile art.123 al.1 din Legea nr.85/2014, ci cele ale alin.12, care impun regula și obligația ca finanțatorul să își exprime acordul expres, în 3 luni de la data deschiderii procedurii insolvenței, pentru menținerea contractului (la alin.1 practicianul în insolvență aprecia dacă se menține sau se denunță contractul) iar în cazul neexprimării acordului contractele se consideră denunțate, finanțatorul având dreptul de a se înregistra la masa credală cu contravaloarea ratelor și accesoriilor restante facturate și neplătite la data deschiderii procedurii, la care se adaugă restul sumelor datorate în temeiul contractului de leasing, minus valoarea de piață a bunurilor recuperate, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția a II-a Civilă
Decizia nr. 558 din 27 noiembrie 2019

Prin contestația formulată împotriva tabelului suplimentar al creanțelor în cadrul dosarului de faliment nr. ..., contestatoarea XX a contestat tabelul suplimentar al creanțelor, pentru suma de 37.713,93 lei care nu a fost înscrisă la masa credală, din care 15.344,94 lei reprezentând facturi emise și neachitate în perioada 25.04.2018-21.09.2018, iar diferența reprezintă echivalentul în lei a 3.982,90 euro+TVA valoare capital nefacturat, 110,74 euro+TVA dobânda aferentă valorii de capital rămas de facturat, 600 lei cheltuieli aferente închiderii contractului de leasing, la care se adaugă 581,93 euro prime asigurare casco-la cursul BNR din data deschiderii procedurii falimentului, 21.09.2018-4,6559 lei) aferentă contractului de leasing nr.xxxx8, nr.xxxx9 și nr.xxxx0.

În motivarea cererii s-a arătat că între părți s-au încheiat contractele de leasing nr.xxxx8, nr.xxxx9 și nr.xxxx0 având ca obiect dreptul de folosință pentru trei autovehicule și fiind îndeplinite condițiile imperative prevăzute de Legea nr.85/2014, la data de 06.06.2018 a formulat cerere de înregistrare a creanței împotriva debitoarei pentru înregistrarea în tabelul preliminar a creanței certe, lichide și exigibile în valoare totală de 8.835,71 lei reprezentând facturi emise și neachitate la contractele de leasing până la data deschiderii procedurii insolvenței.

S-a mai arătat că în data de 10.09.2018 administratorul judiciar i-a comunicat prin adresa nr.17 că nu va aviza nicio plată și în această perioadă bunurile ce au făcut obiectul contractelor de leasing au rămas în continuare în posesia debitoarei IKAT SRL; că ulterior formulării cererii la contractul de leasing au mai fost emise o serie de facturi reprezentând venituri facturare cheltuieli recuperare, respectiv factura nr. [...] /20.05.2014 în cuantum de 513,89 lei, factura nr. [...] /20.05.2014 în cuantum de 556,76 lei; că pe parcursul perioadei de observație societatea IKAT SRL prin administratorul judiciar nu i-a comunicat vreo adresă de reziliere a contractelor de leasing și nu a returnat bunurile, contestatoarea a continuat să emită facturi fiscale aferente folosinței bunurilor, la data formulării contestației figurând în evidențe cu suma în cuantum de 37.7413,93 lei formată din sumele aferente celor trei contracte de leasing.

De asemenea a arătat că sumele datorate sunt considerate un debit unitar, izvorând din aceleași contracte, fiind contracte tripartite; că la data de 21.09.2018 s-a dispus intrarea în faliment a debitoarei și contestatoarea a formulat cerere de înscriere în tabelul suplimentar pentru suma de 37.713,93 lei din care suma în cuantum de 15.344,94 lei reprezintă facturi emise și neachitate în perioada 25.04.2018-21.09.2018, iar diferența reprezintă echivalentul în lei a 3.982,90 euro+TVA valoare capital nefacturat, 110,74 euro+TVA dobânda aferentă valorii de capital rămas de facturat, 600 lei cheltuieli aferente închiderii contractului de leasing, la care se adaugă 581,93 euro prime asigurare casco-la cursul BNR din data deschiderii procedurii falimentului, 21.09.2018-4.6559 lei, emise după data deschiderii procedurii insolvenței în baza contractelor de leasing nr.74548, nr.74549 și nr.74550.

La data de 17.12.2018 administratorul judiciar a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestației, întrucât dreptul de creanță s-a născut anterior datei deschiderii procedurii generale și contestatoarea ar fi trebuit să solicite înscrierea în tabelul preliminar al creanțelor a întregii sume reprezentând prețul contractelor.

Prin sentința nr. 98 din data de 30 ianuarie 2019, Tribunalul P. a respins contestația împotriva tabelului suplimentar, ca neîntemeiată, reținând că prin declarația de creanță formulată la data de 08.06.2018 creditoarele XX și YY au solicitat înscrierea la masa credală cu suma de 8.835,71 lei, însă aceste creditoare nu au fost menționate în tabelul preliminar al creanțelor și în tabelul definitiv al creanțelor și din piesele dosarului rezultă fără putință de tăgadă că acestea nu au formulat contestație împotriva acestor tabele, recunoscând implicit că suma solicitată de 8.835,71 lei este anterioară deschiderii procedurii de insolvență.

Creditoarea XX a solicitat înscrierea în tabelul suplimentar al creanțelor cu suma de 37.713,93 lei, sumă rezultată din cele trei contracte de leasing, care reprezintă o creanță născută anterior deschiderii procedurii, iar cererea sa de înscriere în tabelul preliminar cu suma de 37.713,93 lei intră în contradicție cu opțiunea sa exprimată prin adresa nr. [...] /06.11.2018, prin care a comunicat lichidatorului judiciar că dorește recuperarea bunurilor ce au făcut obiectul contractelor de leasing.

Împotriva sentinței precizate au declarant apel contestatoarele solicitând schimbarea în tot a acesteia, în sensul admiterii cererii și înscrierii în tabelul suplimentar de creanțe cu suma de 37.713,93 lei.

În motivarea apelului, s-a arătat că sentința apelata este nelegală întrucât instanța de judecată nu a avut în vedere probele administrate și a reținut în mod greșit situația de fapt, în sensul că creanța solicitată inițial a fost înscrisă în tabelul preliminar de creanțe integral, acesta fiind motivul pentru care nu a formulat contestație, iar nu faptul că a recunoscut că suma de 8.835.71 lei este anterioară deschiderii procedurii de insolvență și ca acesta este singura suma care trebuie să fie înscrisă inclusiv în tabelul suplimentar.

Totodată, suma de 37.713,93 lei a fost solicitată pentru înscrierea în tabelul suplimentar, iar nu pentru înscrierea în tabelul preliminar, neexistând nicio contradicție între solicitarea de înscriere în tabelul suplimentar și comunicarea adresei cu privire la opțiunea creditoarei pentru recuperarea bunurilor ce au făcut obiectul contractelor de leasing, întrucât creditoarele nu aveau cum să solicite de la început înscrierea în tabelul preliminar cu întreaga suma de 37.713,93 lei aferenta contractelor de leasing, deoarece nu aveau cunoștință dacă bunurile aferente acestora vor fi predate sau utilizatorul va achita ratele în continuare.

Intimatul lichidator judiciar al debitoarei a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului, ca nefondat, motivat în esență de faptul că dreptul de creanță al

contestatoarelor s-a născut anterior deschiderii procedurii insolvenței debitoarei, fiind astfel aplicabile dispozițiile art.102 al.3 din Legea nr.85/2014, conform cărora cererea de admitere a creanțelor trebuie făcută chiar dacă acestea nu sunt stabilite printr-un titlu, precum și că în cauză au fost respectate dispozițiile art.102 al.5 și art.5 pct.69 din legea menționată, care reglementează posibilitatea înscrierii la masa credală a creanțelor nescadente – ipoteză în care se încadrează și creanța contestatoarelor.

La termenul de judecată din data de 30.10.2019, din oficiu, Curtea a pus în vedere apelantelor și intimatului lichidator judiciar să depună la dosar relații și înscrisuri referitoare la menținerea sau denunțarea contractelor de leasing și la comunicarea acestei măsuri, ocazie cu care practicianul în insolvență a depus notele scrise înregistrate pe rolul Curții la data de 14.11.2019, iar apelantele adresele nr.[...]/2018 și nr.[...]/2018.

Examinând sentința apelată, prin prisma criticilor formulate, a materialului probator administrat și a dispozițiilor incidente în cauză, Curtea a constatat următoarele :

Debitoarea a încheiat cu locatorul/finanțator/proprietar IL SA trei contracte de leasing financiar, având ca obiect dreptul de folosință asupra a trei echipamente, iar după deschiderea procedurii insolvenței debitoarei (25.04.2018), contestatoarele au transmis administratorului judiciar al acesteia adresa nr.[...]/18.05.2018, prin care i-au solicitat ca, potrivit dispozițiilor art.123 din Legea nr.85/2014, să-și expună un punct de vedere asupra menținerii acestor contracte, în situația în care există posibilitatea reală de redresare a activității debitoarei.

Cu privire la această adresă, practicianul în insolvență a arătat că a apreciat-o ca fiind notificarea prevăzută de art.123 al.1 din Legea nr.85/2006, precum și că, raportat la aceste dispoziții, a considerat contractul denunțat, astfel că nu a răspuns solicitării contestatoarelor.

Trebuie menționat că în cadrul raportului de activitate nr.4 (fila nr.90 verso, dosar apel) practicianul în insolvență a susținut față de contractele de leasing că „le-a considerat reziliate”.

După transmiterea adresei nr. [...]/18.05.2018, contestatoarele au depus o cerere de înregistrare a creanței de 8835,71 lei, constând în facturi emise și neachitate din cadrul celor trei contracte de leasing financiar, sumă față de care au susținut că „este scadentă la data deschiderii procedurii insolvenței” și care a fost înregistrată în tabelul definitiv al creanțelor debitoarei, în categoria creanțelor chirografare (fila nr.89 dosar apel).

Ulterior, creditoarele apelante au transmis practicianului în insolvență notificarea de plată nr.[...]/30.07.2018, prin care a solicitat achitarea debitului restant în sumă de 18.379,40 lei, practicianul comunicându-le, prin adresa nr.[...]/10.09.2018, că suma respectivă reprezintă o creanță anterioară deschiderii procedurii insolvenței, astfel că nu va aviza această plată.

La data de 5.11.2018, creditoarele precizate au depus la dosarul de insolvență o cerere de înscriere în tabelul suplimentar al debitoarei (care intrase în procedura falimentului) cu creanța în sumă de 37.713,93 lei, reprezentând facturi emise și neachitate aferente contractelor de leasing financiar, capital nefacturat și prime de asigurare, cu accesorii, creanță ce nu a fost înscrisă în tabelul suplimentar, lichidatorul judiciar comunicându-le prin adresa nr.850/5.12.2018 faptul că neînscrierea în tabelul suplimentar a creanței s-a datorat faptului că aceasta este anterioară deschiderii procedurii insolvenței, astfel că trebuia înregistrată potrivit dispozițiilor art.102 al.3 și 4 din Legea nr.85/2014.

Totodată, prin adresa nr.[...]/6.11.2018, ca răspuns la adresa lichidatorului judiciar nr.[...]/6.11.2018, contestatoarele au învederat că în temeiul dispozițiilor art.123 al.11 pct.b din Legea nr.85/2014 optează pentru recuperarea bunurilor ce au făcut obiectul contractelor de leasing financiar.

Curtea a constatat că principala problemă care s-a ridicat în prezenta cauză o constituie calificarea juridică a creanței în litigiu, calificare ce trebuie stabilită în funcție de dispozițiile legale aplicabile în materia contractelor aflate în derulare la momentul deschiderii procedurii insolvenței, întrucât, aspect necontestat de către părți, cele trei contracte de leasing financiar se aflau în derulare la momentul menționat.

Curtea a reținut că situația contractelor în derulare la momentul deschiderii procedurii insolvenței este reglementată de dispozițiile art.123 din Legea nr.85/2014, care la alin.1 stabilește o regulă generală, în sensul că ele „se consideră menținute la data deschiderii procedurii, art. 1.417 din Codul civil nefiind aplicabil. ..Prevederile referitoare la menținerea contractelor în derulare și la nulitatea clauzelor de încetare sau accelerare a obligațiilor nu sunt aplicabile în privința

contractelor financiare calificate și a operațiunilor de compensare bilaterală în baza unui contract financiar calificat sau a unui acord de compensare bilaterală. În vederea creșterii la maximum a valorii averii debitorului, într-un termen de prescripție de 3 luni de la data deschiderii procedurii, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar poate să denunțe orice contract, închirierile neexpirate, alte contracte pe termen lung, atât timp cât aceste contracte nu au fost executate în totalitate ori substanțial de către toate părțile implicate. Administratorul judiciar/Lichidatorul judiciar trebuie să răspundă, în termen de 30 de zile de la primire, notificării contractantului, formulată în primele 3 luni de la deschiderea procedurii, prin care i se cere să denunțe contractul; în lipsa unui astfel de răspuns, administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu va mai putea cere executarea contractului, acesta fiind socotit denunțat. Contractul se consideră denunțat:

a) la data expirării unui termen de 30 de zile de la recepționarea solicitării cocontractantului privind denunțarea contractului, dacă administratorul judiciar/lichidatorul judiciar nu răspunde;

b) la data notificării denunțării de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar”.

Cu toate acestea, Curtea a constatat că în privința contractelor de leasing financiar sunt reglementate dispoziții special, respective cele de la alin.11 și 12, conform cărora “ în cazul rezilierii contractelor de leasing financiar de către finanțator, acesta va putea opta pentru una dintre următoarele variante:

a) transferul proprietății asupra bunurilor ce fac obiectul contractului de leasing, către debitor, caz în care finanțatorul dobândește o ipotecă legală asupra acelor bunuri, având rang egal cu cel al operațiunii de leasing, și este înregistrat la masa credală, conform ordinii de prioritate prevăzute la art. 159 alin. (1) pct. 3, cu contravaloarea ratelor și accesoriilor restante facturate și neplătite la data deschiderii procedurii, la care se adaugă restul sumelor datorate, în temeiul contractului de leasing, fără a se putea depăși valoarea de piață a bunurilor, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61;

b) recuperarea bunurilor ce fac obiectul material al contractului de leasing, iar finanțatorul va fi înregistrat la masa credală potrivit prevederilor art. 161 pct. 8, dacă nu există alte bunuri care să confere titularului calitatea de creditor care beneficiază de o cauză de preferință, cu contravaloarea ratelor și accesoriilor restante facturate și neplătite la data deschiderii procedurii, la care se adaugă restul sumelor datorate în temeiul contractului de leasing minus valoarea de piață a bunurilor recuperate, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61.

Prin excepție de la prevederile alin. (1) teza I, în cazul contractului de leasing financiar, dacă finanțatorul nu își exprimă, în termen de 3 luni de la data deschiderii procedurii, acordul expres pentru menținerea contractului, acesta se consideră denunțat la data expirării acestui termen. În cazul care, în același termen, finanțatorul transmite administratorului judiciar o notificare prin care i se cere să denunțe contractul, acesta se consideră denunțat la expirarea unui termen de 30 de zile de la data recepționării notificării de către administratorul judiciar. În vederea maximizării averii debitorului, lichidatorul judiciar poate să denunțe orice contract de leasing financiar, contractul considerându-se denunțat la data notificării denunțării de către administratorul judiciar/lichidatorul judiciar”.

Ca o primă observație, Curtea constatată că dispozițiile alin.12, citate, exclud aplicarea dispozițiilor alin.1 al aceluiași articol, astfel că ultimele nu pot fi avute în vedere, motiv pentru care nu poate reține trimiterile părților la acesta.

Apoi, Curtea reține că dispozițiile alin.12 impun regula și obligația ca finanțatorul să își exprime acordul expres, în 3 luni de la data deschiderii procedurii insolvenței pentru menținerea contractului (la alin.1 practicianul în insolvență aprecia dacă se menține sau se denunță contractul), acord care în cauză, raportat la probele administrate, nu a fost exprimat (adresa nr.700/2018 și notificarea de plată nr.1034/2018 neconținând un astfel de acord expres).

Ca urmare, au devenit pe deplin aplicabile dispozițiile alin.12 prima teză, partea finală, în sensul că considerării contractelor de leasing financiar ca fiind denunțate la data expirării termenului de 3 luni, respectiv la data de 25.07.2018 (procedura insolvenței debitoarei s-a deschis la 25.04.2018).

Aceasta, întrucât nu a devenit incidentă teza a doua a alin.12, anterior citat, practicianul în insolvență necomunicând creditoarelor vreo notificare prin care să le ceară să denunțe contractul – de altfel, acesta a recunoscut expres faptul că nu a răspuns la solicitarea creditoarelor de a-și exprima un punct de vedere asupra contractului, transmisă prin adresa nr.[...]/2018.

Curtea a reținut, ca urmare a considerării contractelor ca fiind denunțate în condițiile tezei I a alin.12 (la 25.07.2018), că situația creanțelor decurgând din aceste contracte este expres reglementată de dispozițiile alin.11 lit.b a art.123 (invocate de altfel și de către părți) – aceasta întrucât poziția contestatoarelor exprimată prin adresa nr. [...] /2018 a fost în sensul recuperării bunurilor.

Ca urmare, potrivit acestor ultime dispoziții, *contestatoarele aveau dreptul, alături de recuperarea bunurilor ce fac obiectul material al contractului de leasing, să fie înregistrate la masa credală a debitoarei cu contravaloarea ratelor și accesoriilor restante facturate și neplătite la data deschiderii procedurii, la care se adaugă restul sumelor datorate în temeiul contractului de leasing, minus valoarea de piață a bunurilor recuperate, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61.*

Este corect faptul că pe perioada celor trei luni de la data deschiderii procedurii insolvenței contractele de leasing financiar s-au considerat, ex lege, ca fiind în derulare, astfel că creanțele aferente acestei perioade sunt, fără dubiu, creanțe curente, însă, față de faptul că debitoarea a intrat în faliment, acest lucru este lipsit de relevanță, întrucât și creanțele curente din procedura de observație, care nu au fost achitate, se înscriu în tabelul suplimentar, potrivit dispozițiilor art.146 al.2 și 3 din Legea nr.85/2014.

Reluând, Curtea a considerat că *dispozițiile legale expuse și mecanismul de apreciere expuse erau incidente în prezenta cauză, iar nu dispozițiile generale ale art.102 al.3 și 4 din Legea nr.85/2014*, invocate de practician și reținute de judecătorul sindic, acestea din urmă fiind dispoziții generale în materia înregistrării creanțelor asupra debitoarei în cadrul procedurii insolvenței acesteia, *dispoziții care sunt excluse de la aplicare ca urmare a existenței unor dispoziții speciale în materia creanțelor decurgând din contracte în derulare la momentul deschiderii procedurii insolvenței și, în special, a celor decurgând din contractele de leasing financiar, potrivit principiului de drept specialia generalibus derogant.*

Pe cale de consecință nu pot fi primite alegațiile intimatului lichidator judiciar, în sensul că este anterioară deschiderii procedurii insolvenței creanța contestatoarelor, apelul declarat de acestea din urmă fiind astfel fondat.

Curtea a mai subliniat faptul că în partea finală a dispozițiilor art.123 al.11 lit.b, citate, se prevede că din valoarea creanței finanțatorului, înscrisă în tabelul suplimentar, *se scade valoarea de piață a bunurilor recuperate, stabilită de un evaluator independent, potrivit prevederilor art. 61 – prevedere din care rezultă, fără dubiu, că evaluarea și scăderea valorii rezultată din evaluare se face în cadrul procedurii de insolvență, prin intermediul practicianului în insolvență.*

Or, în cauză apelantele au precizat că au recuperat doar un singur bun, iar situația celorlalte este incertă, ele făcând obiectul unor litigii aflate pe rolul instanțelor, astfel că rămâne în sarcina lichidatorului judiciar ca din valoarea creanței dedusă judecății să scadă, pe măsura recuperării bunurilor, valoarea lor de piață (inclusiv pentru cel deja recuperat).

Pentru toate aceste considerente Curtea a admis apelul, a schimbat în tot sentința primei instanțe și a admis contestația, obligând lichidatorul judiciar să înscrie în tabelul suplimentar al creanțelor debitoarei creanța contestatoarelor în sumă de 37.713,93 lei, sub condiția diminuării acesteia cu valoarea de piață a bunurilor (ce au făcut obiectul contractelor de leasing financiar) recuperate.

*Autorul sintezei,
Judecător Ionel Stănescu*